

Heiligdom

Door Bloed Gebonden Series
Boek 9

Dutch Translation

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship
Heiligdom (Door Bloed
Gebonden Boek 9)

Содержание

Hoofdstuk 1	5
Hoofdstuk 2	22
Hoofdstuk 3	41
Hoofdstuk 4	57
Hoofdstuk 5	78
Конец ознакомительного фрагмента.	81

Heiligdom

Door Bloed Gebonden Series-Boek 9

Amy Blankenship, RK Melton

Vertaald door Dimitri Hillewaert

Copyright © 2012 Amy Blankenship

Tweede editie Gepubliceerd door Amy Blankenship

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

Nick parkeerde zijn auto een paar blokken van The Witch's Brew. De waarheid was dat hij een paar minuten stevig moest lopen om een deel van de adrenaline die zich in hem had opgebouwd af te slijten. Het woord 'overnachter' irriteerde hem enorm en hij wilde weten of Gypsy's definitie van het woord hetzelfde was als die van hem. Dat ... en dit was een goed excuus om te ontsnappen aan Devon en de rotzooi waarin hij verkeerde.

Hij wist dat Devon alles voor Envy zou doen, maar die driftbui van hem ging iets te ver. Nick blies zijn adem uit en vroeg zich af of hij het beter had afgehandeld dan zijn grote broer ... twijfelachtig. Het was ook waardeloos om je persoonlijke gedachten zo bloot te stellen ... vooral wanneer je in je gedachten iemand verwondde. Als gedachten een zonde waren, dan was deze wereld in grote problemen.

Het grappige was, tussen Devon en Trevor; Nick dacht dat Trevor goed in zijn vel zat. Trevor had niet lang genoeg pijn gehad om een hele moord te plannen ... in tegenstelling tot Devon, die waarschijnlijk al had besloten waar hij het lichaam moest begraven. Terwijl hij het gevoel had dat Trevor gewoon leuk was voor de show ... probeerde de agent tenminste zijn persoonlijke gevoelens jegens Devon niet in de weg te lopen.

Op dit moment moesten ze samenwerken en ervoor zorgen dat Envy zo comfortabel en gelukkig mogelijk was. Tot nu toe ...

gebeurde dat niet. Als dit zo zou blijven, zou dit kunnen leiden dat Envy de baby kon verliezen door alle stress.

“Idioten,” mompelde hij bij zichzelf.

Nick sloeg de laatste bocht om, zag een man tegen het voorraam van The Witch’s Brew leunen en stapte snel uit het zicht. De man stond volkomen stil met zijn handpalmen plat tegen het glas ... gewoon starend als een voyeur.

‘Wat hebben we hier, de overnachter ... of een stalker?’ Nick trok een wenkbrauw op en bekeek de man. De man zag eruit als een playboy in zijn Armani pak en gouden sieraden, zijn honderd dollar; “Ik ben cooler dan jij” kapsel niet meegerekend. Hij sloeg zijn lange pony uit zijn gezicht en ontkende mentaal de jaloerse steek die hij voelde.

Nick boog zich voorover en pakte een steen op, rolde hem in zijn hand voordat hij hem een harde slinger gaf. Hij raakte de lantaarnpaal achter de man met een luide ping en klonk bijna te luid in de avondschemering.

Toen het hoofd van de man met een ruk omdraaide om te zien wat het geluid had gemaakt, ving Nick de onnatuurlijke gloed van zijn ogen toen het licht precies over hen glinsterde. Hij gromde innerlijk en vroeg zich af of de stad ooit van alle verdomde vampiers zou worden verlost.

Nick haalde zwijgend zijn pistool uit zijn holster glijden en zorgde ervoor dat het verborgen bleef in de schaduw terwijl hij dubbel controleerde of de kamer geladen was. Het laatste wat hij wilde doen was het gevaarlijke wezen verwonden in plaats van

het te doden. Hij bevestigde de geluiddemper en besloot dat hij hiervoor geen publiek nodig had.

Waarom een vampier rond The Witch's Brew zou hangen, was hem niet duidelijk ... vooral omdat de winkel dingen verkocht die hen hebben gedood.

Nick gluurde om de stenen heen en stak zijn linkerarm op en legde de vampier in het vizier van het pistool. Hij haalde de trekker over, grijnsde toen de vampier zich daadwerkelijk omdraaide en hem aankeek net voordat de kogel hem boven het rechteroog raakte.

Nick liep snel genoeg van zijn schuilplaats weg om de sukkel te vangen voordat hij viel. Hij nam notie van enkele voetgangers die zijn kant opkeken en zuchtte opgelucht. Voor de toeschouwers bleken het gewoon twee vrienden te zijn die een avondje gingen drinken en die elkaar overeind moesten houden. Hij zwaaide een beetje om het er goed uit te laten zien voordat hij de hoek van het gebouw omging en het lichaam achter de afvalcontainer gooide.

Hij stond daar even voordat hij de vampier een schop gaf en in de gaten hield om er zeker van te zijn dat hij doodbleef. Hij voelde iets in de lucht veranderen en draaide zich net op tijd naar de monding van de steeg om een andere vampier naar hem te zien komen.

Deze stadsvampiers waren lafaards en reisden bijna nooit alleen. Kon niet zeggen dat hij ze de schuld gaf van alle rondrennende demonen. Hij fronste om de ongemakkelijke verandering in de voedselketen van de stad.

De vampier sprong op hem af en Nick stak zijn armen uit en greep de vampier bij de stof van zijn shirt. Hij gebruikte het moment om hem door de steeg te laten vliegen. Hij vloekte toen hij de vampier zijn pistool voelde vastpakken en uit zijn hand trok. Het was maar goed dat zijn vinger niet aan de trekker lag, anders had de kogel het beest volledig gemist.

“Je hebt Bernard vermoord,” siste de vampier.

Nick wierp een blik op de dode vamp: “Maak je geen zorgen, je gaat snel naar je geliefde.”

“Shifter afval,” vloekte de vampier en kwam naar hem toe.

Nick boog zijn knieën en liet zijn instinct het overnemen. De vampier begon hem te volgen en Nick was blij dat Michael hem had laten zien hoe hij deze truc kon tegengaan. Het was niet moeilijk voor een vampier om te bereiken, maar het was iets dat een tijdje duurde voordat de pasgeboren vampiers leerden hoe ze het vlekkeloos konden doen.

Deze bloedzuiger kon het, maar hij leek te flikkeren alsof hij door een stroboscoopbeweging bewoog in plaats van een vloeiende overgang van de ene plaats naar de andere.

“Slordig,” mompelde Nick en reikte naar de schede die aan de achterkant van zijn spijkerbroek was vastgebonden. Net toen de vampier bovenop hem lag, trok Nick de houten dolk eruit en stak hem diep in de keel van de vampier.

Dik, donker bloed stroomde uit de wond en over de hand van Nick. Hij boog zijn pols en de dolk brak af en liet het hout begraven in de vampier. Zijn hoofd hing opzij op een katachtige

manier terwijl de vamp een paar stappen achteruit strompelde voordat hij iets onverstaanbaars zei en omviel.

Nick besloot ervoor te zorgen dat het ding dood was en legde de onderkant van zijn gevechtslaars op het hoofd van de vampier en verpletterend het. Hij tilde zijn voet op, draaide hem omhoog en maakte een gezicht naar de puin hoop aan de onderkant voordat hij zijn eigen vertolking deed om zijn voet over de grond te schrapen om hem eraf te krijgen.

Eindelijk tevreden liep hij de steeg weer in om zijn pistool te pakken en staarde hij naar de gebroken dolk.

“Verdomme, nu moet ik een nieuwe maken,” klaagde Nick en pakte zijn mobiele telefoon.

De telefoon ging drie keer over voordat deze werd beantwoord door een zeer vertrouwde stem.

“Hey Nick,” begroette de stem.

Nick fronste: “Mijn nummer staat niet in beeld.”

“Ik weet het, je nummer is het enige dat als privénummer verschijnt.”

Nick zuchtte: “Ik heb een gunst nodig Harley. Ik heb een pick-up voor de schoonmakers. Er ligt een vampier achter de vuilcontainer van The Witches Brew en een andere met een verpletterde schedel op een paar meter afstand in dezelfde steeg.

“Ben er over vijf minuten,” zei Harley met grote ogen en zuchtte toen Nick gewoon ophing.

Ze hadden allemaal de instructie gekregen om de vampiers te ontwijken vanwege hoe gevaarlijk zelfs één van hen zou kunnen

zijn. Hier klootte Nick er met twee in dezelfde nacht ... en het was niet de eerste keer.

“Verdomde vampiers,” mompelde Nick en herlaadde snel z'n opgehaalde pistool. Omdat hij zijn geluk niet wilde drukken, kwam hij uit de donkere steeg en hield zijn aandacht gericht op elke beweging om hem heen. Hij verstopte discreet het handvat van de dolk en stopte het met zijn met bloed bedekte hand in zijn zak ... hij zou de jeans later wassen.

Nick fronste toen hij zich weer naar de voordeur begaf en het gesloten bord op ooghoogte naar hem terug staarde. Hij keek ernaar. Hoe had hij dat ding in vredesnaam gemist? Ter verdediging had hij het een beetje druk gehad met een paar gevaren. Zijn blik sloeg neer op de mededeling ... dat de winkel morgen gesloten zou zijn.

“Verdomme,” vloekte Nick en onderdrukte de drang om de weerloze deur te schoppen.

De overnachting moet zijn verzet. Het oude gezegde 'je dut in je verliest' kwam terug om hem te achtervolgen. Hij vergat zijn paranoia over vampiers volledig en marcheerde recht terug de steeg in waar de zijdeur van de winkel zich bevond. Hij stopte het pistool weg en voelde aan de deur en vond hem op slot.

“Jeetje,” fluisterde Nick en knielde voor de deur. “Deze nacht zit vol verrassingen,” raasde hij tegen zichzelf. “Wat had je verwacht? Dat zij je zou bellen om je te vertellen dat ze was vertrokken naar haar ... overnachter? Dummy, het is niet alsof je haar vriendje bent of zo. Het feit dat je haar niet op een date

hebt gevraagd, betekent niet dat anderen dat niet zullen doen.”

Nick staaarde naar het slot alsof het zijn schuld was. Hij had al gemerkt dat het alarmsysteem van de winkel alleen voor de show was en dat was al zo sinds de oude man stierf. Ofwel Gypsy had de rekening niet betaald of ze had het uitgeschakeld, niet denkend dat ze het nodig had.

Hij grijnsde, de nachtsloten waren misschien genoeg om de nieuwelingen buiten te houden, maar dit was zijn stad ... zelfs hij was een professional. Het meisje had onmiskenbaar iemand nodig die op haar let.

Hij haalde een klein portemonnee-achtig voorwerp tevoorschijn, klapte het open en trok twee gereedschappen tevoorschijn die eruitzagen als kleine priempjes. Hij plaatste ze allebei in het slot op de deur en trok hem open. Toen het slot draaide, hij grijnsde en legde snel het gereedschap weg.

Nick keek om zich heen om er zeker van te zijn dat hij nog steeds alleen was en glimlachte toen hij naar binnen glipte en de deur achter zich dicht deed. Hij moest met Gypsy praten als ze thuiskwam over haar 'beveiligingssysteem'. Misschien zelfs zijn diensten aanbieden ... natuurlijk gratis.

Nick bleef even staan en liet zijn nachtzicht in werking treden voordat hij door de opslagruimte en de hoofdkamer binnenliep.

De winkel was prachtig 's nachts, de straatlantaarns die aan de voorkant schenen reflecteerden alle kristallen die door de kamer verspreid waren. De flessen drankjes en geuren weerspiegelden verschillende kleuren en de glinstering van gepolijste zilveren

wapens aan de muren. Het was sereen en hypnotisch voor zijn katachtige zintuigen.

Ervoor zorgend dat hij niets stoorde, trok hij door de winkel op een missie ... om alles uit te vinden wat hij kon over waar Gypsy was heengegaan en wie zij ontmoette. Als hij een rivaal had, wilde hij een gezicht en een naam.

“Jaloers? Wie ik Neeee,” Nick rolde met zijn ogen om deze kleine poging tot humor. Hij had nog nooit echt jaloezie gevoeld en het feit dat hij het nu voelde, had hem nieuwsgierig als de hel gemaakt.

Nadat hij al het papierwerk bij de balie had doorzocht, besloot hij dat hij op de verkeerde plaats keek. Nick ging terug zoals hij was gekomen en passeerde de opslagruimte tot hij bij een trap kwam naar de kelder. Hij had willen weten wat daar nu al een tijdje verborgen zat en het leek erop dat hij eindelijk zijn kans zou krijgen om erachter te komen.

Zijn grijns vervaagde en zijn ogen vernauwden. De onderkant van de trap was geblokkeerd door wat leek op een ouderwetse kluisdeur die in de baksteen en mortel was ingebouwd. Hij trok een wenkbrauw op en realiseerde zich dat de winkel bovenop een schuilkelder moest zijn gebouwd. Dat was niet zo netjes. Het grote wiel aan de voorzijde van de metalen deur vertelde Nick dat het een cijferslot was.

“Geweldig,” klaagde Nick “Deze plek is strakker afgesloten dan Envy met Devon als haar bewaker.”

Hij wreef zijn handen in elkaar, stapte naar de deur en

draaide het wiel rond. Toen drukte hij zijn oor tegen de deur en concentreerde zijn katachtige zintuigen op de kleinste trilling. Hij begon langzaam en methodisch het wiel rond te bewegen totdat hij eindelijk de laatste klik kreeg en de hendel hoorde echoën toen deze zijn greep losliet.

“Hebbes,” fluisterde Nick en trok de dikke stalen deur verder open. Hij voelde de opwindning in hem opkomen toen hij zich realiseerde dat hij zich aan het voorbereiden was om het innerlijke heiligdom van Gypsy te zien.

Het eerste wat hem opviel, was dat ze de lichten had ingeschakeld ... gewoon niet de normale lichten. Verschillende kristallen vazen waren verspreid en bevatten enorme kaarsen die waarschijnlijk een week aan zouden blijven als ze alleen werden gelaten. Ze voegden een mystieke sfeer toe aan de kamer en lieten veel van dezelfde kristallen zien die The Witch's Brew boven verkocht. Bij het zien van het uiterlijk van de dingen heeft ze waarschijnlijk haar favorieten uit elke zending gekozen en voor zichzelf bewaard.

Met zijn vingertoppen ging hij over een kristallen bol en vervolgens over een zwarte kristallen draak, kwam op Nicks lippen een glimlach hij wist wat ze voor Kerstmis moest krijgen. Zijn Gypsy-meisje had een fetisj voor kristallen ... niet dat het geen geweldig ding was om te verzamelen. Ze had een renaissance-type thema dat perfect bij haar paste.

Het meubilair werd goed gebruikt maar op een comfortabele manier. Toen het oorspronkelijk werd gekocht, wist Nick

zeker dat het een fortuin zou hebben gekost. Nu begon de donkerpaarse, bijna zwarte bekleding tekenen van slijtage te vertonen en hij glimlachte toen zijn vinger tegen een kleine scheur schoof die dicht was genaaid met zwarte draad.

Zijn ogen lichtten op uit waardering bij het uitstellen van middeleeuwse wapens aan haar muur. Ze vond hem niet het type dat wist hoe hij ze voor iets anders dan decor konden gebruiken, maar daar was hij goed in. Hij heeft nooit iets gevoeld voor meisjes die als slechte ezels overkomen ... ze maakten het moeilijk voor een man om de held te spelen.

Toen hij naar het computerbureau liep, bewoog hij voorzichtig om de weinige items heen om te proberen een aanwijzing te vinden over waar ze heen was gegaan. Toen hij de computer aanzette, vloekte hij zachtjes toen hij zag dat deze met een wachtwoord was beveiligd.

“Wel verdomme,” hij greep zich vast en begon weg te draaien toen hij iets zag dat nog op de printer lag. Toen hij ernaar reikte, lichtten zijn ogen op toen hij zag dat het een gecorrigeerde vluchtroute was ... naar New York. Ze had de ene vlucht geannuleerd en een andere geboekt.

“Dus je bent een dag eerder vertrokken dan verwacht,” zei Nick en speelde kort met het idee om het volgende vliegtuig naar New York te nemen, maar veranderde snel van gedachten. Hij wist niet eens waar ze naar toe ging als ze daar eenmaal was aangekomen.

Nick legde het reisplan terug waar hij het had gevonden en

leunde tegen de bank achter hem. Het stoorde hem nog steeds dat die vampiers deze plek hadden beslopen en hij vroeg zich af of hij moest blijven totdat ze terug zou zijn. Hij speelde met het idee en probeerde een goede reden te bedenken om te blijven.

De winkel was redelijk veilig zolang het daglicht was, maar het zou geen kwaad om hem 's nachts gezelschap te houden. De retourvlucht van Gypsy was pas morgenavond en haar beveiliging boven was slecht voor hem ... hoewel beneden ongeveer zo veilig was als ze kon krijgen.

Nick trok een donkere wenkbrauw op ... dat ging hij doen, hij zou de nacht blijven en de plaats bewaken. Zijn blik gleed naar de achterkamer die afgescheiden was van de rest van de enorme schuilkelder. Er hingen talloze strenge kristallijne kralen om een muur te vormen. Nick scherpte zijn gezichtsvermogen terwijl hij door de dunne lijnen naar de slaapkamer en het bad van Gypsy keek.

Hij bewoog doelbewust door de kralenmuur, liep naar de badkamer en trok zijn jas en shirt uit. Hij liet ze op een nette stapel op de vloer vallen, waste het bloed van zijn hand en pakte het shirt op om het te onderzoeken. Er zat geen bloed op, maar aan de mouw van de jas zat wel iets.

Hij deed het koude water weer aan en gebruikte de handzeep om het eraf te spoelen voordat hij het uitwong en over de douchestang hing. Hij keek naar de badkuip en grijnsde naar de grootte ervan.

Zijn zigeuner had een tuinkuip groot genoeg voor vier

personen om comfortabel te zitten. Beelden van haar die helemaal alleen een bad nam, lieten hem zuchten en hij zette zichzelf handig op de foto met haar.

Hij schudde zijn hoofd, ging de slaapkamer in om rond te kijken en trok een wenkbrauw op naar het Californische kingsize bed. Het was duidelijk dat Gypsy van grote dingen hield en hij grijnsde toen een boze gedachte door zijn hoofd stroomde. Hij liep naar de voet van het bed, spreidde zijn armen uit en viel voorover in de zachtheid.

Warren liep de grootste helft van de club in en schudde het gipsstofstof uit zijn haar. Het was een proces om de nieuwe extensie klaar te krijgen, maar met de snelheid waarmee het ging zou het net op tijd klaar zijn voor hun Halloween-maskerade. Hij was net zijn badkamer binnengekomen om te douchen toen zijn mobiele telefoon naar hem piepte.

Warren pakte het apparaat op en fronste terwijl hij het sms-bericht van Kat las. Hij schudde zijn hoofd met een zware zucht, zette het water in de douche uit en liep naar de hoofdkamer van Maan Dans. Hij had tenminste nog niet onder de douche gestaan toen de tekst doorkwam ... het was niet elke dag dat Kat hem sms'te met een '911'.

Toen hij uit de zijdeur tevoorschijn kwam, trok Warren een wenkbrauw naar de toestand waarin Devon verkeerde. Zijn broer was in zijn jaguarvorm met zijn ogen dichtgeklemd en leek veel pijn te hebben. Kat stond over hem heen met haar handen op

haar heupen en gaf hem wat leek op een preek.

De ernstige uitdrukking op haar gezicht vertelde Warren dat dit echt slecht was. Hij wierp een blik op Quinn, die er duidelijk veel plezier aan beleefde ... de grijns die de poema droeg was een aanwijzing.

“Je moet letten op wat Kriss je vertelde,” zei Kat. “Als je dat niet doet, blijf je een tijdje zo en voel ik absoluut geen sympathie voor je.”

Ze sloeg haar armen over haar borst, geërgerd door haar broer. Trevor was minstens twintig minuten weg en haar domme broer kon nog steeds niet rechtopstaan. Ze twijfelde aan het vermogen van Trevor om rustig weg te lopen. Ze was ervan overtuigd dat Trevor hetzelfde voelde als Devon ... maar wist dat hij niet zou bewegen als hij met een slechte gedachten aan Devon zou denken.

Ze keek naar Devon toen hij naar haar gromde: “Grom niet naar mij. Trevor heeft tenminste de geest om zo te stoppen met denken.”

“Waarom ligt Devon op de grond?” Vroeg Warren terwijl hij door de kamer liep.

Quinn grijnsde vanaf zijn stoel aan de bar: “Het lijkt erop dat Envy zwanger is van Trevors baby en Devon wil Trevor daarvoor doden.”

Warren trok een gezicht naar Quinn omdat niets daarvan uitlegde waarom Devon op de hardhouten vloer spartelde.

“Ze was al zwanger en wist het niet toen ze met Devon

paarde,” Kat wierp een blik op Quinn omdat hij zo vaag was. “Niemand wist het totdat Envy flauwviel en mevrouw Tully voor de zekerheid tests uitvoerde. Omdat de baby van Trevor is, wil Devon hem vermoorden.”

Warren kneep zijn ogen dicht en kneep in de brug van zijn neus. Hoewel dat een paar dingen verklaarde ... beantwoordde het nog steeds niet zijn eerste vraag. Hij zuchtte en besloot zichzelf te herhalen: “Waarom ligt Devon op de grond?”

“Hij ligt op de grond omdat Kane Trevor en Devon betoverd heeft ...” Kat haalde haar schouders op wegens gebrek aan wat anders te vertellen. “Nu, wanneer Trevor of Devon elkaar pijn proberen te doen, of als ze er zelfs aan denken om elkaar pijn te doen ... zijn ze hiertoe gedoemd.” Ze spreidde haar handen uit en wees de idioot op de vloer aan.

Warren fronste: “Laat me eens kijken of ik dat allemaal heb begrepen. Devon is boos omdat Envy zwanger werd voordat ze hem ontmoette en hij de vader van haar baby wil vermoorden ... maar dat kan niet omdat Kane slim genoeg was om hem onder een dwangspreuk te brengen?”

Quinn haalde zijn schouders op: “Dat is het in een notendop.” “Slimme man,” mompelde Warren en schudde toen zijn hoofd en vroeg zich af waarom hij dit niet al van Michael had gehoord in plaats van het van Kat te horen. Hij leunde tegen de bar en staarde een ogenblik nadenkend naar zijn broer.

De situatie was nogal grappig, maar tegelijkertijd kon hij de gedachtegang van Devon hierover niet geloven. Het was

duidelijk dat zijn broer niet erg helder dacht. Als Devon Trevor vermoordde, waar zou dat dan de baby van Envy laten? Zonder rekening te houden met het feit dat Envy hem altijd kwalijk zou nemen ... omdat het haar kind de kans ontzegt zijn echte vader te kennen. Dit vooral: maakte Warren boos.

“Laat hem maar, hij komt er wel uit.” De stem van Warren was koud.

Kat huiverde: “Dat is best wreed.”

“Je zei dat ze zijn gedoemd tot deze toestand wanneer ze denken aan het vermoorden van elkaar,” herhaalde Warren met zijn hand zwaaiend naar Devon. “Het enige logische zou zijn om te stoppen met denken op die manier. We kunnen Devon niet dwingen de manier waarop hij denkt te veranderen. Als hij echter van zijn partner houdt, gedraagt hij zich niet meer als een idioot.”

Warren keek toe hoe Devon zijn oren platdrukte en een niet zo vriendelijk gegrom rommelde door de kamer. Een beantwoord gerommel van Warren bracht het gegrom tot zwijgen en Devon sloeg zijn ogen op de grond voordat hij ze weer dichtkneep.

Warren kon deze keer niets doen om hem te redden. Dit was iets dat Devon voor zichzelf moest leren ... of misschien had hij hierbij de hulp van zijn grote broer nodig. Een langzame slinkse glimlach trok aan de hoeken van Warren's lippen toen het hem duidelijk werd hoe hij dit probleem kon oplossen.

“Ik ken die blik Warren,” zei Kat zachtjes ... heb nu al medelijden met Devon, “en durf er niet aan te denken.”

Quinns grijns keerde terug: “Moet ik altijd een camera bij me

dragen?”

“Ja,” zei Warren.

“NEE!” Schreeuwde Kat tegelijkertijd.

Warren kwam dichterbij Devon en torende hoog boven zijn jaguar-vorm uit. “Dus wat als het zaad van Trevor diep binnen in Envy groeit,” verlengde hij expres het woord 'diep' alleen maar om Devon te laten reageren ... het werkte. “Zoals ik het begrijp ... sliepen ze maandenlang samen voordat je haar ooit zag.”

Devon schreeuwde en probeerde een poging om weg te komen van de pijn.

“Altijd de liefde bedrijven,” ging Warren verder en tikte nadenkend met zijn vingers tegen zijn kin. “Ja, ik heb gehoord dat dat een baby of twee kan veroorzaken,” grijnsde hij, zich afvragend hoe lang het zou duren voordat Devon immuun zou worden voor de beschimpingen.

Het humeur van Devon had hem in zijn jaguarvorm gedwongen en daarom dwongen zijn dierlijke instincten hem ertoe het mannetje te raken dat zijn partner probeerde te stelen. Het hoofd van Devon zwiepte in de richting van de deur en hij vocht tegen de pijn toen hij zich over de vloer bewoog.

“En waar denk je dat je heen gaat?” Vroeg Warren. Hij greep Devon bij zijn achterpoten en trok hem over de vloer. “Trevor kwam naar deze club omdat hij dacht dat je een moordenaar was ... probeer je hem gelijk te geven? En wat denk je dat er zou gebeuren als het je lukte om Trevor te vermoorden? Denk je dat Envy je zal bedanken en in je armen loopt?”

Devon is gromde tegen Kat alsof hij gedrogeerd was door haar. Hij groef zijn klauwen in de vloer en liet lange krassen achter in de nieuwe vloer. Kat keek hulpeloos toe terwijl Warren Devon de trap naar de danskuil sleepte, zijn lichaam bonkte bij elke tree.

Quinn legde zijn hand op zijn ogen en begon te lachen, maar stopte abrupt toen Kat tegen zijn achterhoofd sloeg.

“Wat,” zei hij, niet in staat zijn glimlach te verbergen. “Het is briljant. Tegen de tijd dat Warren klaar is met hem, is Devon helemaal verdoofd van het onderwerp.”

Kat wierp een blik terug in de richting van de trap die Devon was afgevallen. “Onderschat de koppigheid van Devon niet,” merkte ze op. “Hoe zou je je voelen als ik nu zwanger was van een andere man?”

Quinn ontzuchtte aan de gedachte van het geroezemoes, “ik raad je aan Kane te vertellen zijn spreuken op te poetsen ... hij zou er meer dan één nodig hebben.”

Kat knipoogde verrast naar haar partner en zuchtte zachtjes. Nou, hij was tenminste niet meer bezig om Devon belachelijk te maken.

Hoofdstuk 2

Chad reed de oprit van Trevors appartement op en parkeerde naast Evey. Hij zette de auto uit en leunde even terug terwijl hij dacht aan alles wat de afgelopen weken was gebeurd. Tussen hem en zijn zus wist hij niet wie de meest verpeste nu was ... nou oké, hij zou Envy die laten winnen. Toch was het voor hem ook niet makkelijk geweest.

Alleen al de gedachte dat hij was gedood en weer tot leven werd gebracht door Kriss en Dean was niets minder dan schrijnend. Het gaf hem de koude rillingen wetende dat hij ergens op een begraafplaats moest worden begraven ... voorbij ... klaar. Kortom, het maakte hem bang. Tot overmaat van ramp leek geen van beide gevallen te weten wat de gevolgen van hun acties zouden zijn voor toekomstige gebeurtenissen.

Hij was teruggegaan naar het hoofdkantoor van PIT om zijn plunjezak te halen en had Ren gelukkig alleen in zijn kantoor gevonden. Hij had van de gelegenheid gebruik gemaakt om Ren opnieuw te vragen of er iets was waarvan hij op de hoogte moest zijn. Helaas wist de alwetende Ren niets meer dan Kriss en Dean en werkte hij een beetje op de zenuwen van Chad.

In dit tempo zou hij de komende weken waarschijnlijk op eieren lopen om te zorgen dat er niets anders gebeurde ... maar in zijn werk was dat nooit een garantie. Chad had het eindelijk net vergeten en besloten dat hij nu net zo menselijk was als hij ooit

was geweest en naar de hel met het onbekende. De beslissing had eigenlijk een last van zijn schouders afgenomen.

“Hallo Chad,” riep Evey's zachte stem naar hem toe.

Chad keek uit het passagiersraam en glimlachte: “Hé Evey.” Hij stapte uit de auto en liep naar de bestuurdersdeur. Toen haar raam naar beneden rolde, leunde hij ertegenaan alsof hij eigenlijk tegen een persoon sprak, hoewel zijn blik op het verlichte dashboard was gericht. “Hoe gaat het?”

“Als je er zo mooi uitziet, is het moeilijk om je niet goed te voelen,” antwoordde Evey en maakte de glimlach van Chad breder.

“Ik kan niet met die logica discussiëren,” zei Chad met zijn hand op haar dak.

“Trevor liet de sleutel van de voordeur achter in mijn dashboard,” ze opende de passagiersdeur. “Het is allemaal van jou.”

Chad deed een stap achteruit toen de deur op een kier kwam en schoof op de voorstoel om het dashboardkastje te openen. “Hoe gaat het met Trevor?”

Evey zuchtte: “Ik ben bang dat Trevor hier niet is ... hij zei iets over wat stoom afblazen door een slechterik te schoppen.”

Chad fronste, dat klonk als Trevor, maar waarom nam hij Evey niet?

“Waarom ben je niet bij hem?” Vroeg hij zijn nieuwsgierigheid onder woorden brengen.

“Hij zei dat hij een tijdje alleen moest zijn,” antwoordde Evey.

“Hij is overstuur omdat hij bang is dat het conflict tussen hem en Devon Envy zal verontrusten en ervoor zal zorgen dat ze de baby verliest.”

Chad schudde zijn hoofd. “Ik denk niet dat het zover zal komen. Beiden zijn koppig, maar ze zullen Envy nooit opzettelijk pijn doen.”

“Hij houdt van haar,” zei Evey bijna triest.

Chad knikte: “Ja, ik weet het.”

“Dus in plaats van aan Devon te denken, gaat hij zijn pijn op iets anders richten?” Evey wilde opheldering van het mysterie van de menselijke natuur. Hoe meer ze leerde, hoe nieuwsgieriger ze werd.

“Waarom volgde je hem niet?” Vroeg Chad om haar vraag te vermijden. Hij had het gevoel dat hij wist bij welk team Evey hoorde als het om de twee mannen ging.

“Mijn scanners kunnen hem alleen volgen als hij in menselijke vorm is. Trevor weet dat en wilde bij me vandaan sluipen. Voordat hij vertrok, veranderde hij in een uil en vloog weg,” legde Evey uit.

Chad haalde de sleutel van het appartement uit het handschoenenkastje en ging terug naar zijn auto om zijn plunjezak te halen. Hij leunde achterover tegen zijn auto en staarde naar Evey, hij vond die auto steeds leuker, telkens wanneer hij met haar in contact kwam. “Ik denk dat we daar dan niet veel aan kunnen doen, nietwaar?”

Evey zuchtte: “Ik denk het niet.”

Chad bleef even staan en nam het ietwat stoffige uiterlijk van Evey's lichaam in zich op en glimlachte. “Wilt u een lekker bad en een wax?”

Evey begon te neuriën en Chad knikte: “Een Sexton-bad komt eraan ... zodra ik me heb omgekleed.”

“Chad,” riep Evey toen hij de deur naderde.

Chad keek over zijn schouder: “Ja?”

“Trek geen shirt aan,” snoof Evey.

“Ah, jij wilt de Sexton Sexy Special, of niet?” Chad leek erover na te denken en knipoogde toen naar de prachtige auto, “ik denk dat dat geregeld kan worden.”

Evey bleef spinnen.

Envy liep het penthouse-appartement van Kriss binnen en zakte meteen in het vertrouwde comfort van de bank. Ze heeft Devon al gemist ... Chad gemist ... en elke keer dat ze zelfs aan Trevor begon te denken, wilde ze huilen. De enige reden dat ze niet huilde was vanwege de baby ... het had een kalmerende werking op haar. Meng het allemaal samen en eerlijk, ze begon een beetje gevoelloos te worden.

Dean wierp Kriss een vreemde blik toe, maar Kriss schudde zijn hoofd en zei in stilte Dean dat hij alles later zou uitleggen.

“Dit is een eerste klas puinhoop,” zei Envy zachtjes en greep één van de kussens om te knuffelen.

Kriss zuchtte: “Het is niet jouw schuld dat dit allemaal gebeurd is. Devon moet het gewoon door zijn dikke schedel

krijgen dat hij de vader van je baby niet willekeurig kan aanvallen.”

Envy liet haar kin op het kussen zakken en omhelsde het wat strakker: “Hij ... hij beloofde dat hij Trevor niet zou aanvallen.”

“Wanneer?” Vroeg Kriss, nieuwsgierig waarom zo'n belofte zelfs was gedaan.

“Nadat we terug waren van die vakantie met jou en Tabby ... vochten ze in de voortuin van Chad. Daarna heb ik hem laten beloven niets met Trevor te beginnen, omdat ik niet wilde dat één van beide pijn zou lijden.” Ze beet op haar onderlip en voelde druk op haar borst. Ze hadden elkaar geen pijn gedaan, maar ze was er vrij zeker van dat zij ze allebei genoeg pijn had gedaan om dat goed te maken.

Dean fronste: “Misschien moet je je kat aan die belofte herinneren.”

“Dean,” zei Kriss waarschuwend.

“Wat?” Vroeg Dean zachtjes. “Als Santos van het meisje houdt, moet hij het bewijzen door zijn woord te houden.”

Envy ademde luid uit: “Dean heeft een punt Kriss.”

“Punt of niet, ik denk niet dat dit het juiste moment is om het te zeggen,” zei Kriss.

“Zo niet nu, wanneer dan? Ik moet beginnen aan de kleine man te denken,” zei Envy zachtjes. “Ik denk niet dat de club een goede plek is om een kind op te voeden. Ik bedoel, het werkte voor Devon en zijn gezin ... maar ik wil mijn kleine jongen niet in een nachtclub opvoeden.”

“Natuurlijk niet,” Kriss was het ermee eens. “Maar wat wil je doen, teruggaan naar Chad?”

Envy sloeg haar hoofd heen en weer, “Oh hel nee. Chad heeft genoeg te verwerken. Het laatste wat hij nodig heeft, is mijn problemen aan te pakken. Trouwens ... hij woont al bij de papa van de baby. Nee, ik denk dat totdat alles tot rust komt, ik gewoon ga doen alsof ik een alleenstaande ouder ben.”

“Een ander appartement misschien?” Bood Dean aan voordat Kriss dom genoeg was om te suggereren dat ze bij hen zou blijven ... permanent.

Envy haalde haar schouders op: “Het is een idee, maar ik hoopte altijd dat ik een huis zou hebben als ik uiteindelijk besloot om kinderen te krijgen.”

Kriss' uitdrukking kwam onmiddellijk omhoog: “HUIZENJACHT!”

Zijn uitbarsting liet Envy schrikken waardoor ze haar hoofd omhoog gooide en recht naar hem keek. “Huizenjacht?”

“Natuurlijk,” zei Kriss. “Je wilt niet in de club zijn wanneer de baby wordt geboren, toch? Een huis vinden en het vullen met meubels en babyspullen zou perfect zijn om je gedachten los te maken.”

“Maar waar ga ik het geld halen voor een nieuw huis?” Vroeg Envy. “Ik verdien goed geld bij Maan Dans ... maar niet zo veel.”

Kriss glimlachte geruststellend en pakte voorzichtig haar hand: “Lieverd ... dat is het laatste waar je je zorgen over moet maken. Ik zal je helpen het huis van je dromen te krijgen als dat

is wat je wilt ... en durf het me niet moeilijk te maken. Dat is mijn petekind daarbinnen.”

Envy was geamuseerd en hij wees opnieuw naar haar onderbuik. Ze gaf toe aan de glimlach maar schudde haar hoofd: “Ik kan je dat niet aan doen Kriss ... en je hebt niet zoveel geld ... toch?” Ik bedoel ... ik ben een barman en jij bent een parttime stripper.”

“De enige reden waarom ik de moeite neem om te strippen, is omdat het leuk is. Ik heb een spaarrekening, aandelen, obligaties en een paar andere dingen waarvan ik niet zeker ben wat de namen zijn,” zei Kriss en klonk bijna idioot. “Ik weet het eigenlijk niet meer ... maar de man bij de bank blijft me als zijn favoriete miljardair beschouwen.”

“Je bent zo'n idioot,” zei Envy giechelend en gooide een kussen naar hem.

“Ow,” Kriss keek me een uitgestreken gezicht toen het kussen hem in het gezicht raakte.

Dean verborg zijn grijns wetende dat dit precies was wat Kriss nodig had ... iemand om voor te zorgen, zelfs al was het maar voor een korte tijd. Ze waren allebei slecht in het oppakken van liefdadigheidszaken leek het.

Hij blokkeerde het speelse gekibbel van zijn huisgenoten en keek vanuit het enorme penthouse-venster naar de meedogenloze stad. Het was duidelijk dat Kriss een tijdje bezig zou zijn met Envy en uiteindelijk ... Envy zou de zekerheid hebben die zij en de baby nodig hadden. Dit was de perfecte gelegenheid voor hem

om opnieuw de gevallen hybride te stalken die met Misery was opgesloten.

Dean had hem per ongeluk gevonden en had hem sindsdien stil van op afstand in de gaten gehouden. Na een paar dagen kijken, liet Dean hem kleine items achter, zoals schone kleding, dekens en af en toe een eetbaar gerecht van de nabijgelegen supermarkt. Het eten werd niet altijd gegeten, maar ... menselijk eten was geen noodzaak. Ze zouden met of zonder kunnen leven. De kleding en dekens werden echter elke keer meegenomen.

Tot nu toe had de hybride geen slechte neigingen getoond en vermeed de andere demonen als de pest. Het was een goed teken van de mentale toestand van de hybride ... maar dingen hadden de neiging te veranderen als dergelijke wezens te lang alleen werden gelaten.

Van wat Dean had opgemerkt, was de hybride meer een gevallene dan een demon en hij zou zijn eigen miljarden dollars wedden dat hij de hybride zover kon krijgen om hem te vertrouwen als hij wat meer tijd kreeg. Als dat zou gebeuren, dan zou hij hem misschien kunnen redden van de vreemdheid van deze wereld waarin hij plotseling was vrijgelaten.

Hij sloot zijn ogen en herinnerde de tranen van de man toen hij uit de grotmuur barstte en de nacht in vluchtte. Dat was de dooddoener ... demonen huilen niet.

“Ik ga een tijdje weg,” zei Dean plotseling en liep naar de deur. “Neem wat chocoladesiroop mee terwijl je weg bent,” riep Kriss voordat Dean de deur bereikte.

Dean zweeg en wierp een blik op hem terug: “Chocoladesiroop, waarom wil je dat in vredesnaam?”

“Chocolademelk,” zeiden Kriss en Envy tegelijkertijd.

Dean schudde zijn hoofd en verliet het penthouse, terwijl hij de deur geamuseerd giechelend achter zich sloot.

Nadat de deur dicht was, keek Envy naar Kriss op: “Ik heb geen kleren meegenomen en ik begin slaperig te worden. Het was een lange dag ... en nacht. Heb je iets waar ik in kan omkleden?”

Kriss knikte: “In de tweede slaapkamer.” Hij wees naar een gesloten deur en knipoogde vervolgens naar Envy, “daar slaap ik als ik pissig ben op Dean. Het dressoir daar heeft een paar van mijn grotere shirts en een paar boksers ... help jezelf.”

“Vechten jullie vaak?” Zei Envy bezorgd, en wilde de toevlucht van Kriss niet van hem wegnemen.

“Alleen als hij een lul is,” grijnsde Kriss en stak zijn duim naar een andere gesloten deur. “Dat is zijn logeerkamer als ik hem wegjaag.”

Envy kon niet anders dan lachen: “Je bent gek ... weet je dat?”

“De ambitie van mijn leven,” zuchtte Kriss speels en liep toen naar de keuken. Hij moest een nieuwe boodschappenlijst maken voordat de verlangens van hem en Envy begonnen in te slaan. Hij stopte halverwege en liep naar de voordeur. Weg met de lijst ... hij wilde nu augurken. “Ik ga de supermarkt plunderen ... wacht niet op mij.”

Envy wachtte tot hij weg was voordat zij langzaam van de bank stapte om haar kamer te bekijken. Ze sloot de deur achter

zich, opende het dressoir en giechelde om enkele van de hemden die hij daar had. Sommigen waren schattig met kleine babydieren erop, anderen hadden grappige uitdrukkingen en anderen waren gewoon effen kleuren. Ze koos een effen zwart shirt en een paar Sponge Bob-boxers, legde ze op het bed en tilde haar shirt over haar hoofd.

Haar weerspiegeling in de spiegel trok haar aandacht en ze streekte de zachte, gladde huid van haar buik. Ze hield haar hoofd opzij om haar buik vol met het kind voor te stellen en draaide zich naar de zijkant om de bolle helling van haar buik te onderzoeken.

“Ik vraag me af hoe je gaat worden,” zei ze zachtjes tegen de groeiende baby. “Ga je zoals ik zijn, wild en koppig... of zul je net als hem zijn, slim en koppig? Ik hoop dat ik een goede moeder voor je zal zijn en ik weet dat Trevor een goede vader zal zijn.”

Envy glimlachte naar haar spiegelbeeld en stelde zich de kleine ziel voor die zich daar nestelde. “Je bent al gezegend ... weet je dat? Je zult zoveel ooms en peetouders hebben die je beschermen, ik durf te wedden dat je niet eens een papiersnee krijgt.”

Ze zag beweging achter haar in de spiegelreflectie en draaide zich om om te zien wat het was. Ze ging dichterbij het balkonraam, duwde het gordijn opzij en staarde naar de prachtige witte uil die op de reling zat en haar met diepe donkere ogen in de gaten hield.

De uil hield zijn hoofd opzij alsof hij probeerde te bepalen

wat ze was voordat hij zijn hoofd in de tegenovergestelde richting draaide. Envy had er nog nooit één zo dichtbij gezien en was bang dat als ze wegkeek het zou verdwijnen.

De uil draaide zijn hoofd nog een keer naar haar toe voordat hij zijn rug omdraaide en van de reling sprong. Zijn vleugels spreiden zich uit in de wind en vlogen over de stad naar Angeles National Forest.

Envy herinnerde zich ergens dat uilen een teken van wijsheid waren en ze hoopte dat het een teken was dat ze het juiste deed.

Aurora hield haar kleine zwaard steviger vast en keek achterom het gebouw op zoek naar enig teken van Samuel. Ze kon niet geloven dat ze zo nonchalant was geweest om zich zo door hem laten te besluipen. Het was een ongelofelijke meevaller geweest dat ze in één stuk van het dak van de wolkenkrabber was gekomen.

Terwijl ze viel, had ze zich neergelegd bij het feit dat dit echt pijn zou doen, maar een ongebruikelijke redder had haar geholpen. Op die specifieke wolkenkrabber stonden beelden van haviken die gelukkig vanaf de zijkanten uitstaken. Ze had er midden in haar val één kunnen pakken en zich eronder kunnen slingeren, zodat ze voor Samuels gezicht verborgen was toen hij langs de rand van het gebouw keek.

Het voelde alsof ze voor eeuwig had vastgehouden toen het gevoel van zijn aura eindelijk begon te vervagen. Nadat ze zeker wist dat Samuel weg was, trok ze zich omhoog en kon bovenop

de kop van de havik kruipen.

Moe en buiten adem leunde Aurora achterover tegen de muur van het gebouw om even te rusten. Het kostte haar een paar minuten om op adem te komen, maar elke adempauze van Samuels obsessie met haar was meer dan welkom. In gedachten wist ze waarom hij haar bleef volgen ... wellust, duidelijk en eenvoudig.

Ze zou niet ontkennen dat Samuel wenselijk was, maar dat was de allure van de krachtigere demonen. Ze waren mooi om naar te kijken totdat je zag wat er onder hun buitenkant zat. Samuël was mooier dan de meeste demonen, maar in veel opzichten was hij veel donkerder dan zij aan de binnenkant.

Ze had hem zo goed mogelijk vermeden en het leek erop dat ze hem eindelijk weer kwijt was ... althans voorlopig. Omdat ze overal in de buurt van hem was, had ze een misselijk gevoel in haar buik en wist Aurora niet hoe lang ze nog tegen hem kon vechten voordat ze moest toegeven aan wat ze ook gewend was.

Ze haatte hem, maar verlangde tegelijkertijd bijna naar wat hij aanbood ... wat ze na zo lang met hem had geaccepteerd. Alleen zijn was opwindend ... maar het werd gemengd met evenveel angst.

Ze voelde iets voor Samuel ... had van zijn lichaam genoten en zelfs voor korte momenten zelfs van zijn gezelschap genoten. In de andere dimensie was ze talloze keren aan hem ontsnapt om in het nauw te worden gedreven door demonen die geen deel uitmaakten van zijn leger. Ze zou zo dicht bij de dood

komen en een klein deel van haar had de gedachte aan vrijheid verwelkomd ... op welke manier dan ook.

Samuel was altijd net op tijd verschenen om haar te redden ... speelde verschillende keren de held. Ze was echter geen dwaas. Hij had haar niet gered omdat hij van haar hield en hij had haar altijd wreed gestraft voor het weglopen. Ze was zijn eigendom geweest ... de zijne om wreed tegen te zijn ... de zijne om de liefde mee te bedrijven. Nu ze haar wapen terug had, had ze misschien de kans om volledig van hem af te breken.

Aurora keek neer op het mes in haar hand en zuchtte zwaar. Ze had het wapen al op jonge leeftijd ontdekt. Ze was een wees en had al lang gedacht dat haar naam Straat Rat was. Het was een demon geweest die haar voor het eerst bij haar echte naam noemde ... vlak voordat hij haar probeerde te vermoorden. Terwijl ze zichzelf verdedigde, had ze het mes gewoon in haar hand zien verschijnen ... ze had dat gevecht gewonnen.

Ze heeft nooit geweten hoe de demon haar naam wist, maar uiteindelijk maakte het niet echt uit of het haar naam was of niet. Het was veel beter dan Straat Rat.

Daarna was het mes haar beschermer geweest tot ze in de kloof was getrokken. Ze had de laatste paar duizend jaar doorgebracht in een door demonen gecontroleerd rijk en onder Samuëls heerschappij. Het wapen was nooit verschenen om haar binnen de kloof te redden ... hoeveel problemen ze ook had opgelopen. Ze zuchtte en wenste dat er iemand was met wie ze erover kon praten ... de vragen stellen die beantwoord moesten

worden.

Het mes scheen plotseling helder toen het weer in haar lichaam werd opgenomen. Omdat het mes leek te denken dat ze veilig was, was ze dat waarschijnlijk ook. Aurora voelde verlichting van haar gespannen spieren en besloot dat het tijd was om dit gebouw te verlaten voordat iemand haar zag.

Ze keek over de rand van de massieve betonnen havik en inhaleerde terwijl de wind naar boven snelde en haar haar rond haar gezicht tilde. Ze was nog steeds zo ver van de grond en ze wilde om twee redenen niet duiken. Reden nummer één ... ze zou zichzelf waarschijnlijk pijn doen en twee, de belangrijkste reden, ze wilde niet dat iemand haar zou zien.

Ze had gedacht om dood te gaan terwijl ze in de kloof zat, maar ze had nu een kans op vrijheid ... ze wilde niet langer sterven, dus duiken vanaf een wolkenkrabber was geen keuze.

Ze klom op de vleugel van de havik, keek een aantal verdiepingen lager naar een balkon en beoordeelde de afstand. Aurora greep de rand van de vleugel en zwaaide zich naar het balkon genietend van het gevoel van vrije val. Ze landde in een stille buiging, staarde naar het raam en bevroor.

Door de opening in de gordijnen zag ze beweging en leunde dichterbij naar voren om een beter zicht te krijgen. Haar lippen gingen uiteen toen ze een vrouw in een korte, zijdezachte nachtjapon zag glimlachen, verlegen naar een man die tegenover haar op de bank zat. De dame haalde de zijde van haar schouders, liet het over haar armen hangen ... en legde heel

weinig bedekking eronder bloot.

Aurora richtte haar blik op de man die zijn ogen donker zag worden van passie. Hij stond op en trok zijn shirt uit, gooide het over zijn schouder voordat hij naar de vrouw sloop als een kat die langzaam zijn prooi benaderde. De vrouw glimlachte weer en liet de rest van de zijde op de grond vallen ... alles blootleggend wat ze te bieden had.

De man sloot zich aan en nam de vrouw in zijn armen. Ze deelden een gepassioneerde kus voordat de man haar greep en haar pakte en optilde. Haar lange benen wikkelden zich om zijn middel en toen hij haar iets aanpaste, gooide de vrouw haar hoofd achterover en legde haar keel bloot.

De adem van Aurora versnelde toen de lippen van de man op het aangeboden vlees daalden en de vrouw in zijn armen rilde. Hij draaide zich om en liep naar een andere kamer, sloot de deur achter zich en blokkeerde haar om nog meer te zien. Aurora voelde de kleine trieste glimlach die haar lippen streelde en heel even wenste ze dat ze een mens was.

Ze draaide zich om en leunde tegen het gebouw en gleeed langzaam over de muur tot ze met haar knieën voor haar zat opgetrokken.

Ze had haar jeugd doorgebracht met het verbergen van wat ze was ... proberen te doen alsof ze een mens was. Haar enige wens was altijd geweest dat ze een mens was. Als ze dat was geweest, zou ze niet de hel hebben gevonden die ze in handen van Samuel had gedaan en zou ze vrij zijn geweest om van iemand te houden

die ze koos.

Het was een jongen van haar eigen leeftijd geweest die haar had verteld wat ze echt was. Zijn naam was Skye. Voor de mensen zag hij eruit als een zeven jarige ... hetzelfde als zij, maar ze kende de waarheid. Hij was lange tijd haar beste vriend en de enige die ze kon vertrouwen en dat was voor hem net zo.

Ze zouden gewoon glimlachen als de mensen hen voor broer en zus zagen, hun kleur was bijna hetzelfde en naar menselijke maatstaven werden ze als mooi beschouwd.

Skye had haar verhalen verteld over de gevallen ... en de demonen die de gevallene per ongeluk hadden gemaakt. Hij zou het moeten weten ... hij was één van die creaties, maar het stoorde hem niet. Hij vertelde haar ooit dat hij het leuk vond om op een gevallene te lijken omdat het beter was om een engel te zijn dan een demon. Hij had haar ook gewaarschuwd voor de angsten die mensen hadden en dat als ze ooit zouden ontdekken wat ze echt was ... ze zouden proberen haar te vermoorden.

Jarenlang hadden zij en Skye bij elkaar gehoord en verhuisden ze om de paar jaar van dorp naar dorp voordat de mensen doorhadden dat ze niet ouder werden dan normale kinderen.

Ze herinnerde zich nog de laatste keer dat ze Skye had gezien. Hij had naar haar geglimlacht voordat hij het bos in liep met een aantal dorpsmannen die hem meenamen op een visioenzoektocht.

Dat was de dag dat de demonen waren gekomen ... zoveel demonen. De aarde schudde met hun komst en doodde alles wat

hen in de weg stond. De grond onder hen was opengegaan en zonk zelfs voordat een grote scheur door het centrum van het dorpsplein raasde.

Aurora kon daar alleen maar staan en in angst staren naar wat er gebeurde. Een demon brulde en kwam haar tegemoet rennen en ze was achteruit gestrompeld net toen drie mannen tussen haar en de demon in renden en het pad blokkeerden. Ze snakte naar adem terwijl ze de harde grond onder haar voelde en schreeuwde toen de aarde om haar heen begon te staan.

Eén van de menselijke mannen, een dorpsstrijder, dook achter haar aan, maar werd in de lucht gevangen door een andere demon ... dat was het laatste wat ze van hem zag. Andere mensen vielen met haar mee, schreeuwend en het drong plotseling tot haar door dat ze in de enorme scheur was gevallen. Haar vleugels, alleen een rokerige schaduw voor het blote oog, verschenen en ze probeerde terug te keren naar de oppervlakte, maar een onverklaarbare kracht bleef haar naar beneden trekken ... weg van het huis dat zij en Skye hadden gekozen.

Voordat het geschreeuw ophield, was het hele dorp de kloof in gestuurd ... mensen en demonen in de val gelokt. Ze sloot haar ogen om de herinnering aan wat er met die mensen was gebeurd te blokkeren en keerde haar gedachten terug naar Skye. Ze was blij dat hij achter zijn visioen was aangegaan ... was blij dat hij er niets van had gezien. De enige hoop die ze nu vasthield, was dat hij nog leefde en een volledig leven leidde.

Aurora bracht zich terug naar haar huidige situatie en boog

zich naar het raam en gluurde om te zien dat het mensenpaar niet uit de andere kamer was teruggekomen. Ze reikte omhoog en zuchtte toen de deur gemakkelijk openging en ze glipte naar binnen en rende geluidloos over het tapijt en de gang in.

Eenmaal op straatniveau zorgde ze ervoor dat ze zich aan de goed verlichte gebieden hield voor het geval Samuel opnieuw zou verschijnen voor een gevecht ... een gevecht waarvan ze niet zeker wist of ze kon blijven winnen. Ze hield niet echt bij waar ze naartoe ging of hoe lang ze liep ... alles wat ze wilde was een nacht van vrede ... om uit te rusten.

Wanneer was de laatste keer dat ze echt had geslapen zonder de angst te worden aangesproken vanwege wat ze was? Het was voordat ze de kloof in werd getrokken. En het enige moment van geluk dat ze had gevonden sinds ze uit de kloof kwam, was met een man in de metrotunnel.

Ze stak haar hand uit en raakte de ketting aan die ze nog droeg en zat gevangen tussen melancholie en de spanning van de gestolen momenten van gelukzaligheid. Het was een aandenken, iets om hem aan te herinneren omdat ze wist dat ze hem nooit meer zou zien.

Aurora trok haar blik omhoog naar het hek waar ze naast liep en keek om zich heen en stopte de ketting terug in haar shirt. Voor het eerst sinds ze uit de kloof kwam, voelde ze geen demonen bij haar in de buurt. Ze sloeg haar vingers rond het hoge hek en staarde over de parkeerplaats naar het enorme gebouw waar het hek omheen stond.

Ze wist niet hoe ze de woorden moest lezen die rood aan de bovenkant waren verlicht, dus vanwege het gebrek aan demonen in het gebied deed ze alsof er Heiligdom stond en glimlachte. Binnen enkele ogenblikken was ze het hek over en had ze het dak van het gebouw bereikt.

Ze bewoog zich stilletjes uit gewoonte en krulde zich tegen de enige deur die naar het interieur leidde, omdat deze een kleine overhang had waardoor het zonlicht haar niet te vroeg zou wekken. Een glimlach verscheen op haar gezicht toen ze zich hier veilig voelde ... een plek waar ze eindelijk kon rusten.

Ze lag daar met haar ogen dicht en strekte haar zintuigen en voelde alle grenzen rondom deze plek. Ze wist niet waarom of hoe ... maar ze voelde zich alsof ze op een eiland in een zee van demonen was en ze konden niet uit het water komen om haar te halen. Ze opende haar ogen en inhaleerde scherp toen ze inderdaad de demon-energieën rond de omtrek van de barrière voelde.

Aurora voelde hun woede en frustratie toen ze probeerden door te breken, ze kon het niet helpen maar ze moest erom glimlachen ... ze zouden haar deze nacht niet krijgen.

Hoofdstuk 3

Om te zeggen dat Skye verward was, was een understatement. Hij was op de één of andere manier van de ene gevangenis naar de andere gegaan, niet beseffend totdat het te laat was. Toen hij onverwacht werd bevrijd van de val die hem en Misery samen had opgesloten, had hij de zij-demon gestalkt wetende dat ze van plan was de demonen vrij te laten die in de kloof waren getrokken.

Een groot deel van hem hoopte eigenlijk dat Misery zou slagen in haar zoektocht, maar niet om de redenen die sommigen misschien geloven. Het feit dat hij een demon was, betekende niet dat hij zijn eigen soort leuk vond.

Eeuwenlang had hij vastgehouden aan de hoop dat Aurora daar nog ergens leefde en haar weg terug naar deze wereld probeerde te vinden. Toen hij echter zag wat uit de kloof kroop, die Misery had geopend, was zijn hoop weggevaagd en hij was nog steeds in rouw. Er was geen enkele manier dat Aurora tussen al die monsters had kunnen overleven.

Hij was gevangen met slechts één demon ... Misery ... en hij had nog steeds de buitenwereld kunnen voelen. Omdat hij zo dicht bij vrijheid was, had hij met de hoop geleefd die hij nodig had om zijn gezond verstand te behouden. Maar Aurora ... ze was gevangen in een andere wereld met talloze demonen, veel van hen meesters.

Aurora was onschuldig, blank en puur geweest. Maar voor de demonen zou ze gezien worden als de vijand ... dezelfde vijand die hen achtervolgde, vervolgde en in de val lokte.

Nu was de stad vol demonen en was Skye gedwongen om zich erin te mengen en te verdwijnen tussen de menselijke bevolking. Samen met de veelheid demonen, had hij ook een klein leger demonenjagers gezien die de demonen clans één voor één uitschakelen ... meestal net zoals ze een territorium hadden gevestigd. Er waren veel andere demonen die al een aandeel hadden opgeëist en probeerden uit zicht te blijven, in een poging op dezelfde manier te versmelten.

Het opgaan in de mens was iets dat Skye al heel vroeg in zijn leven had geleerd en hij had die kennis met Aurora gedeeld.

Toen hij haar voor het eerst ontmoette, wist hij dat ze elkaars bescherming nodig hadden. Waar demonen hem vaak als een gevallene zagen, was er geen twijfel over wat Aurora was ... tenzij ze leerde hoe ze haar ware afkomst kon onderdrukken.

Zijn hart was uitgestort op de grond toen hij terugkeerde van zijn visioenzoektocht om het dorp te vinden en bijna iedereen erin was verdwenen. De menselijke soort was geen onbekende voor oorlog ... een veerkrachtig ras op zich. Er waren een paar overlevenden geweest die het bloedbad waren ontvlucht om zich in het bos te verbergen en het was door hen dat hij had gehoord wat er was gebeurd.

De dorpelingen riepen dat demonen onder hen waren verschenen om hun ziel op te eten ... toen waren de goden uit de

lucht afgedaald om de monsters te vernietigen ... hen te redden hoewel er veel slachtoffers waren gevallen door de plotselinge strijd. Zelfs toen ze om hun doden rouwden ... waren ze dankbaar dat de goden hen hadden gered.

Met het dorp volledig verwoest, verzamelden hij en de andere dorpsstrijders de overlevenden en reisden naar een ander dorp. Het was op de tweede nacht dat hij onder de sterren sliep dat Skye een vreemde onder hen zag ... een klein meisje. Niemand had haar aanwezigheid in twijfel getrokken, denkend dat ze een vluchteling was uit een ander dorp dat was gevallen na het bloedbad ... ze noemde zichzelf Misery.

Op de derde nacht trok Misery hem opzij en vertelde hem in expliciete details wat er echt met zijn dorp was gebeurd en dat de Fallen verantwoordelijk waren. Wat Skye het meest stoorde, was dat ze wist dat hij geen mens was ... ongeacht hoezeer hij zijn krachten onderdrukte. Ze beweerde dat het zijn droefheid was die hem verraadde.

Tegen de tijd dat ze de volgende nederzetting bereikten, was Skye voortdurend bang dat Misery de mensen zou vertellen wat hij werkelijk was en diezelfde angst hield zijn mond dicht.

In de loop van de volgende weken hield Misery de dorpingen in een constante staat van angst door grappen met ze uit te halen. 's Avonds laat liep ze door het dorp in haar verrotte vorm ... en veroorzaakte massale paniek door sluipende mensen te vangen die ongelukkig genoeg waren om 's nachts te worden betrapt. Sommigen van hen konden de veiligheid bereiken, maar

de anderen hadden niet zoveel geluk.

De laatste druppel was toen drie krijgers die hun hele leven de beste vrienden waren geweest elkaar doodden in een bloedbad dat het hele dorpsplein rood kleurde.

De dorpsbewoners begonnen eindelijk 's nachts hun deuren te blokkeren en weigerden zich buiten te wagen totdat de zon hoog aan de hemel stond. Het duurde niet lang voordat een vreemdeling het dorp begon te bezoeken en goederen van de markt kocht. Skye herkende wat de man echt was en hield dit voor zichzelf ... wegblijven van alle dorpingen en Misery aan haar eigen ondergang overlaten.

Dat plan van zelfbehoud mislukte toen Misery midden in de nacht op zijn deur begon te slaan en eiste dat hij haar binnenliet. Hij had de stem van het kind genegeerd en via de achterdeur zijn woning verlaten. Skye wist dat de zij-demon door de vreemdeling was ontdekt ... een Fallen die de lucht van een demon in het dorp had gekregen.

Helaas volgde Misery hem en leidde op zijn beurt de gevallene rechtstreeks naar hem toe. Skye zocht zijn toevlucht in een grot en verborg de hoop boven alle hoop dat Misery hem niet kon vinden. Zijn hart viel overeind toen Misery de grot in rende om zich te verbergen. De Fallen moeten zijn kans gezien hebben en een soort barrière rond de grot geplaatst hebben, die ze voor de eeuwigheid gevangenhield.

Skye schudde de herinneringen van die pijnlijke eeuwen in de grot van zich af en liep nonchalant door de straten van Los

Angeles. Hij had niets beters te doen dan alleen maar door het doolhof van hoge gebouwen en donkere steegjes te dwalen. Het was laat, donker en de meeste mensen sliepen, behalve diegenen die in de nacht opbloeiden.

Demonen zwierven ook door de straten, hongerig op zoek naar die mensen die dom geloofden dat de duisternis hun thuis was.

Hij was nog steeds verbaasd over de grootte van de stad en had nog nooit zoiets gezien toen hij al eeuwen eerder over de aarde zwierf. De mensen wiens geest hij aanraakte, hadden hem de kennis geleend die hij nodig had om te begrijpen wat hij zag. Nooit had hij geloofd dat het menselijk ras op zo'n niveau kon komen. Vóór zijn tijd in de grot waren menselijke woningen niets meer dan kleine hutten gemaakt van modder en stro, maar nu hadden ze torens die tot in de hemel reikten.

Wat hem het meest frustreerde, was dat de verhalen over demonenbezetting in de geschiedenis waren opgeschreven tot legendes, mythen en folklore. Als de mensen alleen maar wisten dat hun ergste nachtmerries realiteit waren ... zou de samenleving hoogstwaarschijnlijk afbrokkelen of zouden ze hun regering de schuld geven voor het uitvoeren van experimenten met de menselijke genetische samenstelling.

Plotseling zocht hij veiligheid, Skye doorkruiste de straten en vermeed de paar voetgangers die onscherp werden als het flitsen van een flitslicht.

Hij stopte bij het begin van een schaduwrijk steegje en keek

even in de duisternis, wierp toen een blik over zijn schouders om te zorgen dat niemand hem zou zien. Toen hij er zeker van was dat de kust veilig was, liep hij er zonder aarzeling in. De gebouwen verrezen hoog om hem heen, waardoor het effect van de duisternis hem opnam. Het had even geduurd, maar hij had een schuilplaats gevonden in de kelder van de enorme bibliotheek in de binnenstad.

Zijn blik vond gemakkelijk de tralies die het kelderraam op grondniveau bedekten in de absolute duisternis. Skye hurkte naast hen neer en keek naar binnen om zich ervan te vergewissen dat geen van de bibliotheekmedewerkers nog dienst had en rondsnuffelde zoals de afgelopen week.

Zwijgend verwijderde hij de tralies, liet hij zich langzaam in de diepe betonnen ruimte zakken voordat hij de tralies draaide en terug op zijn plaats schoof. Hij haalde diep adem in de wetenschap dat hij nog een nacht veilig zou zijn. Terugkerend naar het hoofdedeelte van de kelder, baande hij zich een weg door de bijna ontelbare rijen boekenplanken die de thuisbasis waren van enkele oudere delen, zoals zeldzame eerste edities, totdat hij bij een zithoek kwam die niet was gebruikt in wie wist hoe lang.

Een oude bank stond op een kleine open plek tussen de boekenplanken, de achterkant ervan duwde tegen een raamloze muur. Er stonden meer planken eromheen met hier en daar open dozen met boeken. Een enkele staande lamp stond naast de bank, Skye nam nooit de moeite om ze aan te zetten, omdat nachtzicht

één van de voordelen van besmet bloed was.

Skye had hier sinds zijn ontsnapping uit de grot vele malen een toevluchtsoord gezocht en tot nu toe was hij niet gestoord. Hoewel hij niet zo vaak hoefde te rusten ... vanavond was Skye uitgeput. Hij had meer dan één dappere poging gedaan om de stad te verlaten. Iemand of iets had er echter in elke richting een barrière omheen gebouwd, waardoor ontsnappen onmogelijk was. Hij wist dat er een uitweg was ... hij hoefde alleen maar de sleutel te vinden.

Hij wilde woedend schreeuwen tegen Misery omdat zij dit allemaal had veroorzaakt, omdat het in eerste instantie haar schuld was. Ze was een krachtige demon met de mentaliteit van een snottaap. Hij zat zo lang in die grot met haar gevangen dat toen hij eindelijk vrijheid voelde ... hij het had genomen niet wetende dat vrijheid een leugen was. Hij was echter niet helemaal ondankbaar ... deze kooi was tenminste groter en de inrichting was beter.

Misery had haar plan waargemaakt om de demonen terug in deze wereld te brengen, maar hij had een aantal van hen ook zien proberen om te vertrekken. Ze waren allemaal vrijgelaten uit de ene gevangenis of de andere, om vervolgens recht in een andere te vallen met een schijnbare kans om te ontsnappen. Het was bijna alsof twee werelden in botsing waren gekomen en een bubbel hadden gecreëerd.

Skye liep dichterbij de bank met het plan een boek te lezen dat hij uit één van de willekeurige planken had opgehaald.

De bibliotheekmensen hadden hem per ongeluk geholpen om te leren lezen, wat veel gemakkelijker was dan hij had verwacht. Kortom, hij had hun verstand aangeraakt om kennis te vergaren en kon nu de dikkere boeken binnen enkele minuten lezen.

Zijn perfecte lippen hintten naar een glimlach toen het tot hem doordrong dat het langer duurde om de pagina's om te slaan dan het duurde om de verhalen te lezen. Als hij kennis uit de hoofden van mensen zou kunnen opnemen, waarom zou hij dan niet proberen hetzelfde met de boeken te doen? Skye legde het boek bovenop de dichtstbijzijnde doos, hield zijn hand erboven en sloot zijn ogen.

Dean zat op een boekenplank in de buurt nieuwsgierig naar de hybride te kijken. Het lange, bleke haar van de man zweefde om hem heen alsof hij in een zachte luchtstroom stond. Hij trok een donkere wenkbrauw op toen die luchtstroom om hem heen in amethistkleur oplichtte en het hybridenlichaam ontspannen slingerde. Het was prachtig om te zien.

Skye inhaleerde langzaam terwijl hij door de boeken heenging, het ene moment een piraat op de open zee en het volgende moment zo verliefd op een verre prinses dat hij haar lippen kon proeven en voelde dat de stof van zijn broek strakker werd en hij haar nodig had. Zijn aandacht werd snel getrokken toen hij door de lucht vloog op een zwarte draak en vervolgens werd gedood door een tovenaars die krachtiger was dan hij.

“Figuren,” klaagde Skye terwijl hij een stap achteruit deed van wat duidelijk de fictiesectie was.

Met een zucht ging hij zitten en fronste toen hij een andere set kleding en een paar stevige zwarte tennisschoenen zag. Wie ter wereld bleef dingen in de kelder achterlaten? Hij wist dat de arbeiders van tijd tot tijd hierheen kwamen, maar hij zorgde ervoor dat niemand van hem wist dat hij de bank en boeken gebruikte.

Skye vloekte stil toen hij beseftte dat zijn uitputting ervoor had gezorgd dat hij de andere aanwezigheid in de buurt over het hoofd had gezien. Hij keek verwoed rond, draaide de cirkel rond, maar zag niets bijzonders. Hij slikte, naderde langzaam de kledingstukken en strekte zijn hand uit om ze alleen maar aan te raken en trok zijn hand snel achterdochtig weg.

Dean besloot onzichtbaar te blijven en te kijken wat de hybride zou doen. Hij was een schichtige, maar wat de hel ... een paar eeuwen vastzitten met Misery zou een heilige nog gek hebben gemaakt. Dean kon haar niet langer dan een paar seconden uitstaan en zijn geduld was behoorlijk goed ... tenminste hij dacht van wel.

Hij keek naar de doos met boeken die de hybride net had gescand en grijnsde bijna naar de klassieke roman over 's werelds beroemdste vampier die er bovenop lag. Ah, de ironieën van het leven. Hij wierp een blik terug op de hybride toen hij afstand deed van de geschenken.

“Wie ben jij?” Vroeg Skye eisend omdat het haar achter in zijn nek overeind ging staan door een blik van iemand anders. Hij had eerder die streling gevoeld ... het waren de ogen van de

Fallen die hem hadden beslopen.

“Dean,” fluisterde Dean en zorgde ervoor dat hij hem niet liet schrikken. Toen de stilte begon te rekken, fronste Dean: “Tenzij je Boy wilt worden genoemd ... Ik heb een naam nodig.”

“Wat wil je?” Vroeg Skye met een koude stem. Zijn blik schoot de kamer rond, omdat de stem vanuit zijn hoofd leek te komen in plaats van uit een richting.

“Gewoon om te praten,” zei Dean schouderophalend, hoewel de andere man het niet kon zien. Hij trok zijn voeten omhoog en ging ineengedoken zitten en zag het licht van 'vechten of vluchten' in de ogen van de hybride schijnen.

Skye beet op zijn tanden en vertrouwde de gezichtsloze stem niet. “Is dat alles wat je wilt ... echt?”

“Tenzij je meer wilt,” zei de stem van Dean verleidelijk toen hij zijn blik zonder schaamte over het lichaam van de ander liet glijden.

Hoe lang was deze jongen al weg zonder de aanraking van een ander te voelen? Hij was bijna volbloed Fallen en een Fallen voelde geen band zonder aanraking ... het was gewoon de manier waarop ze werden gemaakt. Daarom had hij Kriss gestopt om Tabatha te veel aan te raken ... waarom het hem stoorde om ze samen in bed opgerold te zien liggen. Hij vroeg zich plotseling af of Kriss jaloers zou worden als het andersom zou zijn.

“Waarom zou ik je geloven?” Gromde Skye wetend dat dit geen spel was.

“Dat hoeft niet,” liet Dean hem weten dat hij hardhandig

zou moeten zijn als hij het wilde kind wilde beteugelen. “Maar welk alternatief heb je echt? Of ik dood je voordat je eenzaam wordt en je bij de andere demonen voegt ... of ... “hij glimlachte boosaardig vooruitkijkend naar de strijd.

Skye's angst schoot door het dak. Hij snelde naar een opening tussen de boekenplanken en voelde alleen een paar sterke armen van achteren om hem heen slaan. De kracht van de omhelzing tegen zijn lijf dreef de lucht uit zijn longen en tilde tegelijk zijn voeten van de vloer. Hij worstelde in de ruimte zonder de moeite te nemen om even op adem te komen.

De armen sloten zich om hem heen en hij snakte hard naar het harde lichaam dat tegen hem aan werd gedrukt. Hij had plotseling flitsen van de laatste keer dat hij zo dicht bij iemand was geweest ... toen hij en Aurora 's nachts om elkaar heen krulden om warm te blijven ... wanneer ze elkaars hand vasthielden of de knuffel gaven die ze allebei nodig hadden. Hij voelde alles en dat maakte hem des te banger.

“Of ... je kunt ervoor kiezen om je bij de gevallenen aan te sluiten,” ademde Dean in de schelp van zijn oor.

“Gevallen doden wezens zoals ik,” gromde Skye de arm om zijn borst grijpend maar kon de omhelzing niet breken. “Of je gooit ons ergens in een grot of een gat en vergeet ons helemaal,” zei hij woedend hij terwijl verdriet en woede in hem botsten.

Dean zuchtte en schudde zijn hoofd. Het was in deze tijden dat hij echt enkele van zijn broeders met zijn vuist tegen het hoofd wilde slaan voor hun zorgeloosheid tijdens de demonoorlogen.

“Als ik had geweten dat je daar beneden was met dat monster ... dan had ik je gered!” Siste Dean. “Ik wil je nog steeds redden.”

Skye stopte met worstelen, maar verhardde zijn spieren om de rilling te onderdrukken die probeerde zijn lichaam te controleren. Hij draaide langzaam zijn hoofd in de richting van zijn ontvoerder, maar kalmeerde toen hij de zachte warme huid van de wang van de andere man tegen de zijne voelde drukken. Hij kon de pijn van eenzaamheid niet stoppen en in zijn ogen welde tranen op ... de aanraking van deze Fallen herinnerde hem aan wat hij in Aurora had verloren.

“Waarom?” Vroeg Skye in verwarring.

Dean streek met zijn wang tegen de hybride die de hete traan tussen hen voelde glijden: “Omdat demonen niet huilen ... je bent een Fallen. Zelfs Misery kan het zien ... nietwaar?”

Kane zuchtte en rolde op zijn rug. Er klopte iets niet en hij draaide zijn hoofd om naar Tabatha te kijken ... toen hoorde hij het weer. Fronsend naar het plafond, sloot hij zijn ogen en luisterde aandachtig. Eerst was het geluid gedempt, alsof het door een hoop kussens werd gehoord. Maar langzaam werd het gebonk stabiel en sterk.

Zijn amethyst kleurige ogen schoten open en hoorden het zwakke geluid van een hartslag in de verte.

Hij stopte voorzichtig de dekens rond Tabatha en legde een fluisterzachte kus op haar voorhoofd voordat hij vanuit hun

comfortabele bed gleeed. Hij trok een zwarte leren broek aan en baande zich een weg door de duisternis van de massieve club naar de beveiligingskamer, terwijl hij in zijn ogen wreef.

Zodra hij de deur opendeed, werd hij omringd door blauw licht waardoor hij knipperde. Kane staarde naar de beveiligingsmonitor met gesplitst scherm die hem elke hoek buiten de club liet zien, inclusief het dak. Zijn ogen vernauwden zich toen de camera op het dak flitste, wat aangeeft dat er iets was geactiveerd door de bewegingssensoren ... iets dat daar niet hoort te zijn.

Hij raakte het scherm aan, bracht het gebied bij de deur op het dak tot volledig zicht en hield zijn hoofd opzij. Dat was iets dat hij niet elke dag zag. Een mooie vrouw lag opgerold net onder de overhang op het dak en leek diep in slaap te zijn.

“Dat ziet er comfortabel uit ... niet,” Kane trok een gezicht wetend dat de kleine stenen in het teer in haar delicate huid moesten bijten.

Tabatha had Kane de slaapkamer voelen verlaten en vroeg zich af wat hem weg zou trekken van het comfort van haar bed nadat ze zoveel uren had doorgebracht hem af te matten.

Nieuwsgierig ging ze rechtop zitten en volgde zijn geur naar de beveiligingskamer. Ze gluurde door de open deur en zag dat hij ergens op een scherm keek en op haar tenen door de kamer tuimelde in een poging hem te besluipen. Ze was bijna dichtbij genoeg om hem aan te raken toen zijn stem haar liet schrikken.

“We hebben een bezoeker,” grijnsde Kane grinnikend om

Tabatha's snelle inademing.

“Verdomme,” siste ze en hij hoorde haar met haar blote voet op het zachte tapijt stampen.

Kane draaide zich plotseling om en greep haar vast, trok haar tegen zich aan en kneep haar een oogverblindende glimlach toe. “Je dacht toch niet echt dat je de boogieman zou kunnen besluipen, hè?” Zei hij plagend, terwijl hij aan de zijkant van haar gezicht snuffelde voordat hij een kus stal.

Tabatha liet Kane haar kussen en voelde hoe haar tenen krulden van de passie erachter, maar ze wilde heel graag iets weten over het meisje dat maanbaadde op hun dak. Ze beëindigde de kus sneller dan Kane had gewild ... tenminste dat is wat zijn zachte gegrom haar vertelde.

Ze likte aan zijn onderlip en beet er toen speels op. “En denk er maar aan, toen ik een klein meisje was, was ik bang voor de boogieman.”

Het geluid van een klein meisje dat schreeuwde van angst boven zijn graf kwam terug om hem te achtervolgen ... waardoor Kane zijn greep op haar verstevigde. Dat kleine meisje was al dagen in het bos verdwaald ... bang en alleen. De gedachte aan wat Tabatha moet hebben meegemaakt, had nog steeds de kracht om zijn borst pijn te doen en zijn knieën zwak te maken ... het roerde ook de duisternis in hem.

Tabatha voelde de verandering in hem en leunde achterover om naar amethistogen te staren die met de seconde donkerder werden. Ze wist niet wat ze had gezegd om het te activeren, dus

probeerde ze zijn aandacht weer op het dak te richten.

“Ik dacht dat deze plaats zowel tegen demonen als tegen mensen werd beschermd ... tenzij ze worden uitgenodigd.” Ze knikte naar de monitor.

“Dat is het,” merkte Kane op en hij moest glimlachen toen Tabatha een wenkbrauw naar hem trok.

“Wat is dat dan?” Tabatha boog zich over Kane om dichter bij het scherm te komen en negeerde de manier waarop Kane van de gelegenheid gebruik maakte om haar achterste te strelen. Het meisje leek te slapen maar tegelijkertijd bewoog haar lichaam lichtjes ... alsof ze zich ergens van inspande.

Ze zag er zo verloren en alleen uit en Tabatha voelde haar hart uitgaan naar het arme meisje. “Wat is er mis met haar?”

Kane liet zijn hand zakken en draaide zich om om te zien wat Tabatha's interesse had getrokken. Hij herkende de symptomen van een nachtmerrie toen hij er een zag. “Ze droomt liefde.”

Tabatha's ogen vernauwden zich toen het meisje zich omdraaide: “Kane kijk ... je hebt gelijk. Ze huivert en heeft een nachtmerrie. We kunnen haar niet gewoon zo laten zitten.”

“Wat ...” Begon Kane en gromde toen Tabatha de kamer uit rende. Zijn ogen werden groot toen hij de voordeur van de club zachtjes dicht hoorde gaan. Hij knipperde met zijn ogen en beseftte dat ze op het punt stond de muren in haar nachtjapon te beklimmen en grijnsde. In een flits stond hij onder haar en keek omhoog naar het adembenemende zicht.

“Dus zo ziet de hemel eruit,” fluisterde Kane met een sexy

glimlach.

Tabatha keek hem woedend aan, maar besepte dat ze zich er per ongeluk zo uitzag. Natuurlijk zou Kane Kane niet zijn als hij zijn momenten van vunzigheid niet zou hebben.

Hoofdstuk 4

In haar droom liep Aurora alsof haar leven ervan afhing. Aan alle kanten omringden schaduwen haar en ze waren angstaanjagend. Het voelde alsof ze door een doolhof rende zonder uitgang en doodlopende wegen in elke hoek. De angst die haar vulde werd overweldigend en ze struikelde om de paar stappen ... moe van het rennen ... altijd wegrennen van de machtige. Hoe ver of hoe snel ze ook rende, de duisternis kwam steeds dichterbij.

Ze hijgde luid en haar ogen schoten open van angst. De sterren fonkelden boven haar en ze realiseerde zich plotseling dat er echt iets krachtigs dichterbij kwam. Vers van de angst van de droom en haar hart nog steeds razend, stond Aurora snel op haar voeten en staarde angstig naar de rand van het dak.

Uitputting begon zijn tol te eisen, ze was zo moe ... was ze zo slecht dat zelfs dit heiligdom haar niet zou laten rusten? Ze voelde de deurknop in haar rug steken, zocht ernaar en opende snel de deur. In de hoop te voorkomen dat de krachtige energie op haar afkwam, schoot ze naar binnen om tegen een onverzettelijk lichaam te botsen en voelde een andere vreemde kracht om haar heen vlammen.

Instincten schopten in hoge versnelling en Aurora deed het eerste wat haar overlevingsinstinct haar zei te doen ... vechten. Met een snelle schop stuurde ze het krachtige wezen de lange

trap af naar de vloer ver beneden. Ze draaide zich om om te confronteren wat er direct achter haar was, maar bleef in verwarring staan, haar gezicht verloor alle uitdrukking toen ze een halfnaakte vrouw haar uitgang zag blokkeren.

Tabatha zag het gezicht van het meisje verbleken, maar de blik in haar ogen vertelde haar alles ... het meisje was doodsbang en klaar om haar weg te vechten als ze dat nodig had. Tabatha slikte en stak haar handen uit, handpalmen omhoog naar het meisje in een kalm gebaar.

“Het is goed,” legde Tabatha uit. “We willen je alleen helpen.”

Aurora kneep haar ogen dicht naar de vrouw. Waarom zou iemand of zoiets machtigs haar willen helpen?

Tabatha deed een stap dichterbij het meisje en stak een van haar handen uit. “Je bent hier veilig,” zei ze zachtjes en hoopte dat het meisje haar geloofde. Alle vooruitgang die ze zojuist had geboekt, was echter verdwenen met de wind toen Kane op dat moment koos om terug de trap op te komen vliegen en het meisje in de houtgreep nam.

Haar schouders zakten en ze slaakte een diepe zucht: “Kane alsjeblieft, we hebben haar bang gemaakt. Laat haar gaan.”

Kane wierp Tabatha een gekwetste blik toe: “Liefste, ze schopte mijn kont helemaal terug naar de begane grond. Vertel je me serieus dat je aan haar zijde staat?”

“Je tanden zijn te zien,” Tabatha gloeide naar hem en rolde haar ogen toen hij het lef had om naar beneden te kijken en ervoor te zorgen dat zijn broek was dichtgeritst. Ze beet op haar

tanden om te voorkomen dat ze glimlachte, omdat ze het hem niet kwalijk kon nemen dat hij tenslotte ... de zwarte leren broek was immers het enige dat hij droeg en de knoop was nog steeds niet vastgemaakt.

Aurora draaide haar hoofd rond en staaarde naar de man die haar vasthield en keek naar zijn tanden. Was hij een vampier zoals de man met wie ze de liefde had bedreven in de metro?

Kane zag dat ze naar hem opkeek en zichzelf niet kon helpen. Hij glimlachte naar het meisje ... met z'n tanden zichtbaar en zo.

“Kane,” riep Tabatha uit en deed een stap naar hen toe om alleen te stoppen toen Kane haar met een waarschuwend blik vastpinde ... vergezeld door een gevaarlijk gegrom. “Je bent zo gemeen,” waarschuwde Tabatha hem en sloeg haar armen over haar borst.

Toen zij zijn tanden zag, tilde Aurora haar ogen op en nog steeds schrok ze ervan. Ze herinnerde zich dat ze ogen zag zoals die daarvoor ... diepe amethyst ogen die in haar ziel leken te kijken.

Nu hij de aandacht van het meisje had, liet Kane de glimlach langzaam sterven, wetende dat dit geen spel was. Als het Tabatha was geweest die die trap op kwam in plaats van hem, zou het resultaat hetzelfde zijn geweest ... behalve dat dit meisje nu door haar nek zou ademen.

Hij liet zijn pupillen vergroten: “Nu heb ik mezelf voorgesteld. Het is alleen maar eerlijk dat je hetzelfde doet.”

“Vampier,” siste Aurora en begon weer te worstelen.

Kane zuchtte alsof hij een slang probeerde vast te houden. “Nee liefje... dat zou ik zijn. De vraag was wat je bent. Je bent geen mens ... zoveel is duidelijk. Als je een demon was, had je al lang van de pijn gekropen voordat je de barrières rond ons huis had doorbroken. Nu ga ik je nog een keer vragen ... wie en wat ben je?”

De lippen van Aurora werden dunner toen ze ze tegen elkaar drukte. Ze had als kind geleerd om nooit te vertellen wat ze was ... hoewel de gevaarlijke meestal wisten wat ze op het eerste gezicht was. Deze man had tegen haar gelogen door de rol van vampier te spelen. Ze wist dat hij het niet was ... zijn ziel was gewoon glashelder voor haar, hoewel ze moest toegeven dat er iets mis mee was.

Zo goed als ze zijn ziel kon zien, kon Aurora ook de duisternis rond de randen ervan zien en wist dat er een kans was dat het hem zou overvallen als hij te ver werd geduwd.

Haar hart viel toen ze beseftte dat ze gelijk had gehad over deze plek ... het was een heiligdom. Hij had gezegd dat demonen zijn barrières niet konden overschrijden en deze gedachte alleen al deed haar wanhopig willen blijven. Ze stopte met worstelen en keek naar het meisje dat haar had geprobeerd te verdedigen. Kon ze hen genoeg vertrouwen om hen te vertellen wie ze echt was ... ze betwijfelde het.

“Ik wilde gewoon een toevluchtsoord voor de demonen,” zei Aurora eerlijk ... diep in de ogen van de andere vrouw kijkend. “Ik kan je niet vertellen wat ik ben ... Het spijt me. Als hij me

loslaat, zal ik rustig weggaan en nooit meer terugkeren.”

Kane zag de schaduw van vleugels langzaam over zijn arm kruipen en wist even niet of hij haar moest loslaten of strakker moest vasthouden. Hij wierp een blik op Tabatha om te controleren of ze de waarschuwing niet had opgemerkt.

“Kane, ze zal me geen pijn doen,” zei Tabatha heel luid in zijn gedachten en verzachtte toen haar innerlijke stem tot een fluistering, “alsjeblieft, voor mij ... laat haar gaan.”

Kane maakte zijn greep los en zei met een zachte stem: “Ik geloof dat je niemand pijn zult doen en je wilt het ook niet ... Ik heb je bang gemaakt, toch? Je bent hier altijd welkom als je een vrijplaats nodig hebt ... je bent veilig in deze barrière. Maar als je op ons dak wilt kamperen, laat me dan in ieder geval wat warme dekens en een kussen voor je halen.”

Kane hield zijn adem in, liet de Fallen langzaam los en deed een stap achteruit en verdween de trap af. Hij liep naar de kamer van hem en Tabatha en haalde snel verschillende dekens en twee kussens uit de kast. Hij liep terug de trap op voordat Tabatha meer dan twee stappen dichterbij de Fallen had gezet.

Hij legde de dekens en kussens naast de voeten van het meisje en gebaarde naar Tabatha om met hem mee te gaan.

Tabatha knikte en hield haar uitdrukking kalm, hoewel ze had gezworen dat ze Kane z'n handen had zien trillen. Ze wierp een vluchtige blik naar de andere vrouw toen ze haar passeerde.

Aurora pakte het beddengoed op en leunde tegen de muur naast de deur voordat ze het langzaam achter zich dicht duwde.

Ze voelde zich nu meer uitgeput dan ze was om mee te beginnen, maar ze had haar heiligdom ... tenminste nog een paar uur.

Tabatha zette Kane klaar om hem de waarheid te vertellen, maar stopte toen ze voelde dat zijn vinger haar lippen aanraakte. “Shhh,” fluisterde Kane bij haar oor, “kom.”

Tabatha knikte en bleef stil terwijl ze Kane volgde naar het beveiligingskantoor. Hij sloot ze op en ze keken allebei naar de monitor en zagen de vrouw die daar nog stond, waar ze haar hadden achtergelaten. Tabatha haalde zacht adem toen het meisje een hand ophief om een traan weg te vegen die over haar wang was gelopen.

“Arme meid... ik haat het om iemand alleen te zien en zo bang. Ik vraag me af waarom ze alleen is ... ze is mooi.” Ze keek op naar Kane die de spieren in zijn kaak zag aanspannen en wist dat hij zijn tanden knarste. “Waarom veranderde je plotseling van gedachten en besloot je haar te laten blijven?” Fluisterde Tabatha alsof het meisje ze nog kon horen.

Kane knikte naar de monitor. “Ze heeft gelijk om niemand te vertellen wat ze is,” zei hij terwijl het meisje achteroverleunde tegen de deur en naar beneden gleed in een zittende positie. Hij schudde zijn hoofd en merkte op hoe ze nog steeds met betraande ogen naar de dekens in haar armen staarde.

“Ze kan niet zeldzamer zijn dan jij,” fronste Tabatha en zag de zorgen in de ogen van haar geliefde. Ze keek terug naar de monitor en voelde haar hart een beetje breken toen het meisje de dekens dichterbij omhelsde alsof iemand plotseling zou verschijnen

en ze weg zou nemen.

“Ik denk dat ze met de demonen uit de kloof is gekropen,” zei Kane het vermijden van de vraag van Tabatha over zeldzaamheid.

Hij had een moment nodig om een verdomde goede reden te bedenken om de telefoon niet te pakken en Dean te bellen. Ze had duidelijk tussen de demonen geleefd, want wie wist hoe lang en het was niet te zeggen hoe groot de tol ervan was geweest. Ze vertrouwde niemand en nu hij de reden kende ... kon hij haar niet zomaar wegsturen. Hij keek naar Tabatha en voelde plotseling het verdriet van zijn partner.

“Kane ... hou je echt van me?” Vroeg Tabatha zachtjes.

Kane knikte langzaam terwijl hij haar ogen zocht: “Met alles wat ik ben.”

Tabatha glimlachte zacht om de zoetheid van zijn woorden. “Vertrouw me dan voldoende om me binnen te laten. Je bent niet meer alleen,” ze stak haar hand op en hield zijn wang in haar handen. “Je maakt je zorgen en ik wil me zorgen om je maken. Misschien kan ik zelfs helpen om je demonen weg te jagen.”

Kane haalde diep adem. “Wat als ik je zou vertellen dat meisje op het dak waarschijnlijk de enige vrouw van haar soort op aarde is?” Zei hij, zijn geest raasde nog steeds een mijl per minuut. “Ze moet bij haar eigen soort zijn ... haar eigen ras. Maar als ik ze over haar vertel, zal het vernietigen wat ze nu hebben. Ik wil daar niet verantwoordelijk voor zijn.”

Tabatha's lippen gingen uiteen en ze fronste nadenkend.

Zegen zijn hart dat hij het probeerde, maar hij gaf haar niet veel om mee door te gaan. Ze zag zijn knokkels wit worden, terwijl hij de rug van de stoel tussen hem en de monitor stevig vastgreep. Alleen al door deze actie kon ze zien dat dit zwaar op hem drukte.

“Mijn eerste instinct was om de telefoon op te pakken en de mannen van haar soort te vertellen dat ze hier is ... Ik wil het hen vertellen. Maar het is verkeerd om te doen. Ze verbergt zich voor iets daarbuiten en met hun hulp zou ze beter beschermd zijn,” hij slingerde de stoel van hem weg en het crashte tegen de muur en ze schrokken allebei. “Verdorie!”

Kane richtte zijn amethyst kleurige ogen op Tabatha: “Je zou het hen ook willen vertellen ... en we zouden het allebei fout hebben.”

“Wat zou er gebeuren als we het ze zouden vertellen?” Vroeg Tabatha kalm nog steeds niet helemaal zeker wat hij was en haar niet vertelde.

Kane inhaleerde diep voordat hij haar genoeg vertrouwde om haar zijn meest geheime gedachten te vertellen. “De twee mannen in kwestie zouden ophouden van elkaar te houden en die liefde op haar richten ... maar slechts één van hen kan haar hebben. Uiteindelijk zou één van hen alles verliezen. Of in het ergste geval ... ze zou ze allebei kunnen afwijzen en de schade zou al zijn aangericht.

Hij stak zijn hand uit en legde zijn handen op haar wangen op dezelfde manier als zij hem had gedaan. “Als je Kriss en Dean over haar vertelt, zou je ze onvermijdelijk vernietigen.”

Tabatha knipperde met de ogen en realiseerde zich de volledige implicaties van wat Kane haar probeerde te vertellen ... dat het meisje een gevallene was. Ze keek terug naar de monitor en herinnerde zich de eerste keer dat ze Dean ooit ontmoette. Hij was woedend omdat de geur van Kriss op haar was geweest en geloofde dat ze iets met de andere Fallen had gedaan. Bezitterig en eng waren twee woorden die in haar opkwamen.

Ze beet op haar onderlip terwijl ze nadacht over wat Kane had gezegd. Als Kriss en het meisje samen zouden komen ... was er geen twijfel dat Dean heel gevaarlijk zou worden. En als Dean en het meisje bij elkaar kwamen ... hoeveel hartzeer zou Kriss doorstaan? Kriss had haar verteld waarom een Fallen alleen bij een Fallen kon zijn. Hij zou helemaal alleen zijn zonder Dean ... het zou hem vernietigen.

Kane sloot zijn ogen en luisterde naar de stem van Tabatha terwijl hij haar persoonlijke gedachten afluisterde. Hij keek ernaar vanuit het gezichtspunt van Dean en ze maakte zich meer zorgen over Kriss. Hij had niet minder verwacht.

“Je hebt het grootste hart,” zei Tabatha verrassend tegen Kane. Ze glimlachte en gleed in zijn armen, drukte haar oor tegen zijn borst zodat ze zijn hartslag kon horen. “Je hebt gelijk ... Ik had er niet over nagedacht en zou ze meteen hebben gebeld met de gedachte dat het het beste nieuws ter wereld was. Hoe kon ik zo blind zijn en zie jij alles?”

Ze wierp een blik terug naar de monitor en voegde eraan toe: “Ik vind het erg voor haar. Ze denkt waarschijnlijk dat ze

helemaal alleen is in de wereld.”

Kane stak zijn hand uit en zette de monitor uit: “We zijn niet helemaal harteloos hoor. Ze heeft nu een plek om naartoe te rennen als ze een vrijplaats nodig heeft en ik heb het gevoel dat we haar heel veel zullen zien.”

“Ik heb iets nodig om mijn gedachten van haar af te houden,” Tabatha gaf hem een verleidelijke blik voordat zij zo snel uit de kamer verdween dat ze een briesje achterliet.

“Jonkvrouwen in nood ... je moet van ze houden,” Kane liep door de club en stopte bij zijn slaapkamerdeur om het uitzicht te bewonderen.

Ze lag uitgestrekt op het bed met haar kleine zijden nachthemd nog aan en glimlachte naar hem met halfgesloten ogen. Kane liep naar het bed en deed ondertussen zijn leren broek uit.

Tabatha wist niet hoe hij het uittrekken van zijn broek er sexy uit kon laten zien, maar hij slaagde erin en ze kon niet argumenteren met de resultaten. Binnen enkele seconden was haar nachtjapon weg en namen ze opnieuw deel aan Kane's favoriete tijdverdrijf ... seksuele marteling ... althans zo zag Tabatha het.

Op het dak boven hen gaf Aurora eindelijk toe aan de verleiding van de dekens. Ze spreidde één van hen op het dak en gooide er een kussen op. Ze legde het tweede kussen op haar borst, wikkelde de andere deken om haar heen en ging liggen nadenken over het paar dat haar had gevonden. Ze hadden allebei

amethyst ogen.

Ze omhelsde het kussen strakker tegen haar borst terwijl ze zich een ander met zulke ogen herinnerde en vroeg zich af of ze van hetzelfde ras waren als de man met wie ze de liefde had bedreven. Ze had de blonde man ervan beschuldigd een vampier te zijn, ook al wist ze dat hij dat niet was ... maar waar moest ze hem nog meer mee vergelijken. Ze was niet echt bang voor vampiers, er waren er meerdere in het demonenrijk.

Eén van de vele keren dat ze bij Samuel was ontsnapt, was het rechtstreeks in een nest van zielloze vampiers geweest en ze waren op haar neergedaald als een zwerm boze bijen. Ze was erin geslaagd om een groot aantal van hen te doden met haar blote handen voordat ze werd overreden.

Aurora herinnerde zich nog het gevoel van hun klauwen die aan haar kleding scheurden en tanden die in haar vlees zakten. Ze wist niet wie meer verrast was ... zij of de vampiers toen degenen die haar beten, van binnenuit wegbrandden.

De vampiers die over waren, trokken terug toen ze zich realiseerden dat ze haar niet konden drinken. Toen ze haar ogen opsloeg, zag ze Samuel vanaf de rand van de menigte naar haar grijnzen. Wat ze had achtergelaten van het kleine beetje kleding dat hij haar had toegestaan, werd weggerukt en ze moest heel lang zo blijven ... zonder het zicht van Samuel te verlaten.

Ze had haar kleding eerder terug kunnen krijgen, maar Samuel had erop gestaan dat ze zonder ruzie met hem zou vrijen als ze haar bescheidenheid terug wilde. Op dat moment had ze

besloten dat bescheidenheid sterk werd overschat.

De man in de metro had haar gebeten, maar ze het had niet gevoeld als de meedogenloze tranen van vlees die ze had doorstaan en hij overleefde het slokje bloed dat hij van haar had gestolen. Ze rolde haar nek opzij, herinnerde zich het gevoel en klemde haar benen op elkaar toen ze een spookpuls voelde tussen haar dijen.

Aurora beet op haar onderlip. Haar borst had het gevoel dat er iets zwaars op zat toen Samuel haar had verteld dat hij de vampier had vermoord. Haar opluchting toen ze zich realiseerde dat hij loog, had dat gewicht opgeheven. Ze fronste plotseling en vroeg zich af of dat betekende dat de vampier Samuel had verslagen in een gevecht. Ze zuchtte wetende dat dat slechts wishful thinking was.

In de stad leunde Michael tegen het kozijn van de deur van zijn slaapkamer en keek naar de vooruitgang die hij had geboekt bij het rechte trekken van de kamer. Alles was terug op zijn plaats, behalve het bed ... zijn matras miste nu het antieke frame dat het ooit had ondersteund.

Hij miste het al, maar haalde zijn schouders op en besloot dat het beter was om het zo te laten tot hij deze stroompieken onder controle had. Hij had echter niet het hart gehad om het frame weg te gooien ... het was nu opgeslagen op zolder. Als hij geluk had, zou hij het later kunnen herstellen.

Hij kon het niet helpen, maar duwde zijn melancholie weg en

lachte toen Scrapy op het matras sprong. Het hondje keek hem even vreemd aan voordat hij besloot zo snel in cirkels rond te rennen dat hij zich duizelig maakte tot het punt waarop hij niet kon blijven staan.

“Je hebt geen gelijk ... dat weet je,” riep Michael hoofdschuddend.

Scrapy zeurde alleen maar en slaagde er uiteindelijk in zichzelf recht te zetten, nog steeds liggend, maar Michael lachte harder toen Scrapy's hoofd in kleine cirkels bleef bewegen. Uiteindelijk kreeg hij medelijden met het hondje en pakte hem op in zijn armen.

“Nou, dat is een manier om dronken te worden, maar ik weet een andere manier die misschien precies is wat ik vanavond nodig heb,” wreef hij over Scrapy's oren “hopelijk is mijn drinkpartner nog steeds vrij.” Hij zette Scrapy neer en zuchtte toen geërgerd zoekend naar zijn mobiel en herinnerde zich dat hij het in de metro had verpletterd.

De huistelefoon ging op dat moment over en stuurde Michael de trap af naar de woonkamer.

“Zeg tegen Kat dat je een nieuwe fles Heat nodig hebt ... maak er twee van,” begon Michael het gesprek door meteen ter zake te komen.

“We hebben een slechte dag?” Vroeg Warren en wierp toen een blik op Devon die hij in de danskooi had opgesloten. “Ik heb absoluut iets om je gedachten uit je eigen problemen te halen. Je kunt zoveel Heat krijgen als je wilt als je me gewoon komt

helpen Devon te pakken te krijgen.”

“Het is een deal.” Michael hing op en voelde een plotselinge adrenalinekick.

Hij besloot het goed te gebruiken en stond op het trottoir voor het huis voordat de klok in de woonkamer tijd had om de volgende seconde te halen. Hij stopte en draaide zich terug naar het huis. Scrappy krabde aan de deur.

Toen hij de deur weer opendeed, zou hij zweren dat de puppy hem een blik had gegeven voordat hij langzaam naar buiten liep. “Denk dat een hondenluik misschien een goede investering is,” zei Michael en trok een wenkbrauw op. “En ga je je vader niet over mij vertellen.”

Scrappy blafte tegen Michael voordat hij naar de achterkant van het huis vertrok.

“Verrader,” schreeuwde Michael.

Michael luisterde naar de brullende stilte die uit het lege huis kwam en sloot de deur. Hij miste Kane, Damon en Alicia die hier bij hem woonden. Hij had daarvoor zo lang alleen gewoond ... hij had zich niet gerealiseerd hoe eenzaam hij echt was.

Met een zware zucht liep Michael weg van het huis en besloot hij zo snel mogelijk naar Maan Dans te gaan. Om de één of andere reden wilde hij vanavond niet alleen zijn.

Het eerste wat hij zag toen hij de club binnenkwam, waren Kat en Quinn die tegen de reling stonden en op de dansvloer neerkeken. Hij kantelde zijn hoofd opzij, de randen van een glimlach trokken aan zijn lippen.

“Wat is er aan de hand?” Vroeg Michael toen hij zag waar Kat en Quinn naar keken.

“Devon oefent een nieuwe kooidans,” grijnsde Quinn naar hem en greep toen de bovenkant van zijn hoofd toen Kat hem sloeg. “Wat?” Vroeg hij onschuldig naar Kat kijkend.

Kat sloeg haar armen over haar borst en keek hem aan alsof hij dom was: “Je maakt een grapje ... toch?”

Michael fronste de waanzin van het pas gekoppelde paar en trok een wenkbrauw op naar wat hij zag. Warren zat in een stoel met zijn voeten gestut op een vijf liter verfemmer en hij staarde naar de kooi met een neerslachtig kijkend Devon binnenin. Michael trok een wenkbrauw op toen hij merkte dat de deur van de danskooi een zware ketting had die hem afsloot.

“Wil je alsjeblieft wat wijsheid in Warren praten?” Smeekte Kat.

“Bedoel je niet wat wijsheid in Devon te praten?” Corrigeerde Quinn en deed een snelle stap achteruit toen Kat een blik in zijn richting wierp.

“Wil je echt vechten?” Vroeg Kat en deed een stap achteruit toen Quinn haar tegemoet liep.

“Ja,” Quinn's stem klonk als een donker verleidelijke spinnen.

Michael schudde zijn hoofd toen Kat de trap op ging met Quinn direct op haar hielen. Hij moest toegeven dat Kat vaak slimmer was dan haar broers en keek terug in de put en zag een bijna slinkse glimlach op Warrens gezicht.

Ja, om welke reden dan ook, Warren had Devon

gevangengenomen ... hij speelde graag de rol van gevangenebewaarder.

Warren voelde ogen gericht op hem en hief zijn hoofd op en zwaaide naar Michael. Hij reikte naar de fles Heat op de vloer naast hem en hield hem omhoog zodat Michael hem kon zien. “Wil je meedoen?”

Devon zuchtte nu op de kooivloer met zijn rug tegen de tralies. Michael de trap af zien komen was alles wat hij nodig had. Hij sloeg zijn hoofd achterover tegen het staal waardoor de staven rammelen. Tussen Michael en Warren ... zou hij nooit het einde hiervan horen.

“Sorry dat ik je teleurstel, maar de show is voorbij,” siste hij. “Wat heb ik gemist?” Vroeg Michael wrijvend over zijn kin terwijl hij naast Warrens stoel bleef staan.

Warren trok eindelijk zijn blik weg van zijn broeierige broer en wierp een blik op Michael die druk bezig was de vijf liter emmer over de vloer te schuiven met zijn voet: “Je bedoelt dat je het echt niet weet?”

“Weet je wat?” Vroeg Michael aan Warren alleen maar om hem te laten lachen en hem de fles te overhandigen.

“Hey Devon, waarom vertel je het hem niet,” suggereerde Warren blij dat Michael het niet wist. Dit zou heel grappig worden.

“Waarom ga je niet naar de hel,” antwoordde Devon starend naar de muur, zodat hij niet naar hen hoefde te kijken. “Met mij gaat het goed ... laat me naar haar toe gaan.”

“Haar? Houd je hem uit de buurt van Envy?” Vroeg Michael terwijl hij op de emmer ging zitten.

Warren keek naar Michael en stak een vinger op ... en wees toen met een ondeugende glimlach op Devon. “Je kunt nu niet naar Envy gaan ... het is midden in de nacht en ze ligt waarschijnlijk in bed met haar teddybeer.”

Toen Devon zijn hoofd pakte en begon te schreeuwen met een vermoeide stem, tilde Michael langzaam de fles op en nam een grote slok. Het was een Trevor-woordspeling ... hij begreep dat veel, maar waarom zo theateraal?

Michael voelde zijn genezende krachten naar boven komen en ging met de fles op de grond liggen ... hij voelde Devons pijn en vond het niet leuk. Hij liep naar de kooi met de bedoeling om Devon te helpen, maar de woorden van Warren hielden hem tegen.

“Het gaat goed met hem ... laat hem maar,” knikte Warren toen Michael zich omdraaide om hem nieuwsgierig aan te kijken. “Kane heeft hem onder een dwangspreuk.”

“Kane deed dit?” Vroeg Michael wrijvend over zijn slaap. “Is dit niet waarom je belde dat je mijn hulp nodig had?”

Warren schudde zijn hoofd: “Nee, ik heb iets anders nodig.”

Tegen de tijd dat Warren hem alles had verteld, was Devon gekalmeerd. “Waar ben je de afgelopen dagen niet van op de hoogte geweest?” Vroeg Warren. “En voor het geval je het niet wist ... je mobiele telefoon gaat rechtstreeks naar voicemail.”

“Daar zullen we het later over hebben,” veegde Michael zijn

eigen problemen aan de kant en naderde opnieuw de kooi. Uit de hoeveelheid pijn die uit Devon kwam, zou hij moeten zeggen dat Kat gelijk had waarin broer zijn hulp nodig had. En op dit moment ... Warren helpen betekende een beetje verstand in Devon praten.

Michael hurkte naast de kooi, greep de tralies vast en probeerde het tegenovergestelde dat Warren had geprobeerd. “Devon, kijk me aan.”

“Ik denk het niet,” zei Devon zachtjes. “De laatste keer dat ik naar één van jouw soort keek ... gebeurde dit.”

“Goed, luister goed,” zei Michael kalm. “Ik ken je ... ik heb je bekeken sinds de dag dat je werd geboren. Je bent heethoofdig en erg gepassioneerd bij alles wat je doet, maar bovenal ben je eervol. Geloof het of niet ... Ik begrijp het volkomen. Je hebt je soulmate gevonden en je houdt van haar met al die heethoofdige passie. Het is vanwege die passie dat Envy verliefd op je werd. Dat weet je toch?”

Devon bleef zwijgen terwijl hij naar de zachte stem van Michael luisterde en toen eindelijk een licht knikje gaf. “Ze houdt echter van ons allebei. Ik heb het altijd al geweten. En nu ... is er een baby.”

Michael sloot zijn ogen toen een visioen van Aurora door zijn hoofd zwom, gevolgd door het beeld van de demon die beweerde bezit van haar te hebben. Hij knipperde zijn eigen verontrustende gedachten weg en concentreerde zich opnieuw op de jaguar.

“Ik zie ... in jouw ogen is Trevor aan het winnen. Dus ... wat

ga je doen? Haar teruggeven aan Trevor?” Vroeg Michael heel direct.

“Nee ... maar ik weet niet hoe ik hem moet verslaan,” Devon gaf zo gehoor aan zijn grootste angst.

De gekooide jaguar trok een gepijnigd gezicht en Michael wist dat het niet van een migraine kwam ... maar een pijn die veel dieper was dan dat. “Ik weet niet zeker wat je moet doen, maar Kane gaf je een enorme hint toen hij jou en Trevor onder de dwangspreek bracht. De snelste manier om Envy te verliezen, is door de man van wie ze houdt pijn te doen ... en dat geldt voor jullie allebei. Het gaat niet meer om een competitie.”

“Wat moet ik dan doen?” Devon keek hem eindelijk aan.

“Dat is het makkelijke gedeelte ... je houdt van haar precies zoals je deed voordat je erachter kwam dat ze zwanger was. Dat is de man die haar in de eerste plaats van Trevor heeft weggehaald,” zei Michael terwijl hij het slot van de kooi sloeg. “Trevor heeft niets te maken met de manier waarop Envy van je houdt.”

Toen Devon geen beweging maakte om uit de kooi te komen, keek Michael terug naar Warren en wierp toen een scherpe blik op de trap. De twee liepen weg van de kooi en liepen terug naar de bar.

Warren bleef stil tot ze de bar bereikten. Er waren veel redenen waarom hij van Michael hield en het feit dat de vampier net tot Devon was doorgedrongen waar niemand anders hem in het minst had verrast.

“Daarom heb ik je gebeld. Ik weet dat ik wreed tegen hem was, maar eerst dacht ik dat het zou werken. Maak hem immuun ... snap je,” haalde Warren zijn schouders op.

Michael schudde zijn hoofd en liep achter de bar om nog een fles Heat te pakken. “Je hebt Devon gemarteld voordat ik hier aankwam, waarschijnlijk was hij zo uitgeput dat hij eindelijk naar de rede kon luisteren. Begrijp me niet verkeerd ... hij zal nog steeds zijn deel van migraine door willekeurige gedachten hebben voordat het allemaal is gezegd en gedaan, maar zelfs zonder Kane's dwang, denk ik niet dat hij met al die gedachten zou zijn doorgestaan. Hij houdt te veel van Envy om te riskeren dat ze hem haat.”

“Jammer dat Trevor die theorie het eerst heeft doorgemaakt. Het deed de beren veranderaar er een beetje uitzien als de goede kerel ... of het hielp Devon tenminste niet om zijn gezicht te redden.” Warren wees erop dat hij nog steeds de fles Heat vasthield die hij uit de danskuil had gehaald.

“Daarover,” Michael trok een gezicht wetende dat er niet zoiets als een berenshifter bestond. Hij wreef met zijn hand over zijn ogen en herinnerde zich dat de bar waarschijnlijk werd afgeluisterd door PIT en dit geen goede plek was om geheimen te vertellen. “Ik denk dat het veilig is om Devon een tijdje alleen te laten. Laten we een ritje maken.”

Warren haalde twee sleutels uit zijn zak en gooide er één naar Michael. “Ik heb vanmorgen een paar dingen gekocht die je misschien verleidelijk vindt,” zei Warren met een intrigerende

grijns.

Michael volgde hem naar de privégarage die aan het verlengde gebouw grensde en glimlachte toen hij de slanke zwarte motorfietsen naast Warren's jaguar zag staan.

“Je weet wat ik leuk vind,” zei Michael en naderde de voertuigen.

“Waarheen?” Vroeg Warren.

Michael wilde zeggen naar zijn huis, maar veranderde van gedachten en associeerde de plek met de eenzaamheid die hij eerder had gevoeld. “Laten we naar Liefdesbeten gaan. Ik weet tenminste dat die plek niet wordt afgeluisterd door PIT.”

“Moet belangrijk zijn als je het voor hen verborgen wilt houden,” zei Warren.

Michael knikte en pakte zijn helm op: “Vertrouw me ... het is heel belangrijk.”

“Wedstrijdje?” lachte Warren terwijl hij zijn helm opzette.

Michael grijnsde: “Ja, je zult mijn stof opeten.”

Hoofdstuk 5

Een hard geluid maakte Aurora wakker. Ze ging rechtop zitten en vergat waar ze was. Het geluid werd abrupt gedempt en ze gleed van de dekens om het te onderzoeken. Ze kroop over het dak naar het enorme teken van het heiligdom en stond op achter één van de rode letters.

Toen ze langs de rand van één van de letters gluurde, zag ze twee mannen een paar tweewielers dicht bij de deuren parkeren. Ze had mensen deze dingen door de stad zien rijden en ze gingen heel snel. Het deed haar de vraag rijzen hoe ze zichzelf niet konden doden. Mensen waren fragiele wezens en het waren meestal de dappere wezens die dat als eerste bedachten.

Ze boog haar hoofd nieuwsgierig naar de zijkant toen ze mannelijk gelach hoorde en keek hoe ze omhoog reikten om de vreemd uitzierende helmen te verwijderen.

Michael en Warren deden hun helmen af en grepen hun privéflessen Heat uit de zadeltassen voordat ze naar het gebouw liepen.

“Ik heb deze gewonnen,” zei Michael.

“Dat dacht ik niet,” schoot Warren achteruit. “Ik had je bij minstens twee centimeter.”

Michael grinnikte: “In je dromen.”

Aurora draaide zich om en legde zichzelf plat tegen de achterkant van het bord voordat ze naar het harde dak gleed.

Haar hart klopte in een hard en snel tempo in haar borst tot het punt dat het bijna pijnlijk was. Godzijdank leefde hij nog ... het leek erop dat het gevecht met Samuel hem helemaal niet had laten schrikken. Maar wat deed hij hier? Had hij haar op de één of andere manier gevonden?

Haar geest flitste terug naar de man die de vrouw Kane had genoemd ... zijn ogen hadden dezelfde vreemde kleur als die van haar geliefden. Was dit het huis en de familie van de man uit de metro?

Haar eerste instinct zei haar dat ze moest vluchten en ze maakte bijna die stap, maar nieuwsgierigheid zorgde ervoor dat ze bleef waar ze was. Ze dacht niet dat ze hem ooit nog zou zien op een plek van deze omvang met zoveel zielen erin. Maar toch had ze hem ironisch gevonden op de enige plaats waar Samuel haar niet kon bereiken ... het was bijna grappig.

Michael opende de voordeur en liep met Warren direct achter hem naar binnen. Warren stopte om het interieur in zich op te nemen en knikte goedkeurend.

“Dus, ben jij hier de afgelopen dagen geweest?” Vroeg Warren.

“Nee,” Michael schudde zijn hoofd, “lang verhaal kort ... Ik heb de liefde bedreven met een vreemdeling in de metro, werd aangevallen door een jaloerse demon en vervolgens vermoord door mijn vader.” Hij knipoogde naar de gruwelijke blik op Warren's gezicht. “Maar genoeg over mij, ik heb je hier gebracht zodat we over Trevor konden praten zonder de kans te lopen dat

hij daadwerkelijk aan het luisteren is.”

Kane was zijn kamer uit gekomen toen hij buiten het onmiskenbare geluid van een paar motorfietsen hoorde. Hij ging net op tijd de bar binnen om Michael een deel van wat er onlangs gebeurde te horen bekennen.

“Heb je de liefde bedreven met een vreemdeling in de metro?” Vroeg Kane achter hen en liep naar hen toe, waardoor Warren terugdeinsde. Toen Michael over zijn schouder naar hem keek, haalde Kane zijn schouders op: “Wat? Ik voelde je komen kijken hoe mijn bloed nu in je zit ... plus je weet dat ik nooit het gebrom van een motorfiets kan weerstaan.”

“Hoe is je bloed in Michael terechtgekomen?” Vroeg Tabatha en liet de jongens zich naar haar omdraaien.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.